

ЖИТНО ЗЕРНО

БР. 2. СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА 1943

СЪДЪРЖАНИЕ:

* * *	Благодарността.
Е.	Къмъ висшъ социаленъ напредъкъ.
Вл. Пашовъ	Взаимоотношението между човѣка и природата
Боянъ Боевъ	Учителятъ върху образователнитѣ проблеми.
	Създаването на новия типъ човѣкъ — човѣ-
	кътъ на дейната любовъ — мисия на деш-
	ното училище.
Г. Драгановъ	Възможности за здравъ животъ.
И. М-въ	Още нѣколко подробности на Нострадамусо-
	вата система.
Б. Боевъ	Изъ нашия животъ: Разговоръ съ Учителя
	на Изгрѣва.
Любомилан	Въ свѣтлината на Учителя
Д. Антонова	Сърцето.
Б. К. Б.	Поеми въ проза.
Благата Милва	Най-малката радостъ.
Р. К.	Говори, Учителю!
С.	Изъ книгата на живата природа.
Г. Тахчиевъ	Размишления по пътя.
Отзиви, вестн и книгописъ	L'image du parfait sourire.
Du Maître	

S O M M A I R E

* * *	La reconnaissance.
Е.	Vers le haut progrès social.
Вл. Pachoff	Les rapports entre l'homme et la nature.
В. Boëv	Le Maître sur les problèmes de l'enseignement.
	La formation du nouveau type de l'homme —
	la mission de l'école actuelle.
Г. Draganoff	Possibilités d'une vie saine.
Р. М-в	Encore quelques particularités du système de
	Nostradamus.
В. Boëv	De notre vie.
Лубомили	Dans la lumière du Maître.
Д. Antonova	Le coeur.
В. К. Б.	Poèmes en prose.
Благата Milva	La plus petite joie.
Р. К.	Parle, o Maître.
С.	Du livre de la nature vivante.
Г. Таhtchiev:	Méditations sur chemin.
Echos, nouvelles et livres nouveaux.	
Du Maître	L' image du parfait sourire,

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. XVII.

Бр. 2

Благодарността

Благодарността трѣбва да влѣзе въ човѣшката душа като необходимостъ, не само за единъ моментъ, но за винаги. Герой е онзи, който въ всѣкога е благодаренъ. Благодарността носи безсмъртието, а неблагодарността — смъртта. Когато човѣкъ е въсѣкога доволенъ и благодаренъ, той е придобилъ вече безсмъртието. Божествениятъ животъ може да се придобие само чрезъ любовта и благодарността.

Бжди благодаренъ за всичко, при всички условия! Обралъ те нѣкой — благодари, че те обралъ; казалъ нѣкой лоши думи за тебе — благодари; заболѣлъ си — благодари. Това сж сѣнки на живота, презъ които неизбѣжно ще минешъ. За всичко благодари: и за малкото, и за голѣмото благо.

Неблагодарността трѣбва да се превърне въ благодарностъ. Ако човѣкъ не може да направи това, нищо друго не може да постигне. Нѣма по-велико нѣщо въ живота отъ това, човѣкъ да бѣде благодаренъ. Благодарността отваря пѣтя на любовта. Злото се дължи на неблагодарността. За благодарния и за любещия е казано, че око не е видѣло и ухо не е чуло това, което Богъ е приготвилъ за тѣхъ.

Като извади човѣкъ неблагодарността вънъ отъ себе си и внесе благодарността въ сърдцето си, тогава ще види Бога и Христа. Ще ги види въ проявитѣ на любовта. Казано е, че Богъ е Любовь. Следователно, отвори широко сърдцето си, да влѣзе Божествената топлина въ него, да изпиташъ Божествената радостъ и веселие. Отвори ума си широко, да влѣзе Божествената свѣтлина въ него, за да изправишъ пѣтя си. Отвори широко душата си, да влѣзе Божествената сила въ нея, да те направи смѣлъ и решителенъ. Топлината, свѣтлината и силата, това е Богъ, Когото търсите. Той живѣе въ нашитѣ умове, сърдца и души. Затова, гледайте съ благоговение на душата си като жилище на Бога, на ума си — като на свещенъ олтаръ и на сърдцето си — като на свещена стая. Така ще добиете сила и мъдростъ и ще разберете, че бодеститѣ, страданията, сиромашията представятъ едни отъ проявитѣ на Бога. Съ тѣхъ Той ви хваща съ ржцетѣ си и изпитва любовта ви. Вие се сърдите, недоволни сте, защото не знаете, че чрезъ тѣхъ ви посочватъ новъ пѣтъ къмъ любовта. Благодарете за това!

Досега недоволството и неблагодарността сж били господари въ човѣшкия животъ; отсега нататъкъ, тѣ ще станатъ слуги, а доволството и благодарността — господари. Господаръ може да бѣде само онзи, който се е научилъ да служи. Днесъ хората се учатъ да служатъ чрезъ благодарността. Ако Този, Който е създакъ свѣта, служи на всички

сжщества, какво остава за човѣка, който не е създалъ нищо. Човѣкъ трѣбва да следва Неговия примѣръ, вътрешно да стане слуга, за да служи на любовта. Сократъ е билъ метачъ въ Атина. Като го запитвали, защо мете, той отговарялъ: уча се да работя, да измета всичко нечисто въ себе си. Той искалъ да покаже, че човѣкъ може да бѣде благодаренъ на всичко. Той доказалъ сжщо, че човѣкъ може да бѣде благодаренъ и за лошата жена. Благодарение на Ксантипа, казалъ той, азъ станахъ философъ.

Ако благодарността не влѣзе въ сърдцето на човѣка, той не може да влѣзе въ Царството Божие. Благодарността води къмъ любовта. Само чрезъ благодарността може да се намѣри пътя къмъ любовта. Свѣтътъ, който сега се създава, е свѣтъ на любовта. Влѣзешъ ли въ този свѣтъ, любовта трѣбва да бѣде твой съпътникъ. Всичко, каквото вършишъ, трѣбва да бѣде продиктувано отъ любовта. И като срещнешъ единъ човѣкъ, възлюби Бога въ него и бжди готовъ да му служишъ.

Учете се да благодарите за всичко. И като ви обидятъ и като ви похвалятъ, еднакво благодарете. Не да благодарите механически, но съзнателно, като превръщате горчивината въ сладчина. Така ще дойдете до онази вътрешна дисциплина въ себе си, ще придобиете пълно самообладание и ще станете господари на себе си.

Сегашнитъ хора страдатъ, защото не разбиратъ това, което става вътре въ свѣта. Тѣ иматъ само единъ външенъ погледъ за нѣщата, а вътрешенъ нѣматъ. Външно животътъ е улесненъ, но време е вече да се постави вътрешенъ редъ и порядъкъ да — се оправи вътрешниятъ животъ на хората. Божественото носи вътрешенъ редъ и порядъкъ въ всички хора, въ всички домове, общества и народи. Вътрешниятъ редъ ще направи хората радостни и весели. Всѣко лице ще бѣде засмѣно. А радостта и веселието сж изразъ на благодарността. Затова благодарете за всѣка малка придобивка. Така тя нѣма да ви се отнеме.

Богъ ви съветва да благодарите за сиромашията и голотата, въ които се намирате. Само чрезъ благодарността ще се освободите отъ сиромашията. Като благодарите за всичко, което ви е дадено, вие сте богати. Който не може да благодари и постоянно роптае, е сиромасъ. Благодарността се крепи върху три нѣща: доброта, разумностъ и справедливостъ. Дето сж доброто, разумността и справедливостта, тамъ е любовта. А дето ги нѣма, тамъ е човѣшкиятъ, временниятъ порядъкъ на нѣщата. Затова е казано въ Писанието: „Постоянно благодарете“.

Мнозина се запитватъ, въ какво да вѣрватъ, кое вѣрую е най-право. Не е въпросътъ въ това. Всѣки трѣбва да се запита, благодари ли за всичко, което му е дадено. Ако всички хора благодарятъ за това, което Богъ имъ е далъ, тѣ ще се разбератъ. Тѣхното вѣрую е право. Тѣ вѣрватъ въ единъ и сжщъ Богъ. Ако хората постоянно благодарятъ, много нѣща ще имъ се дадатъ и много тайни ще имъ се откриятъ. Държатъ ли, обаче, само една неблагодарностъ въ сърдцето си, тѣ сами се спъватъ. Бждете благодарни на всичко, за да ви се даде онова, отъ което душата ви се нуждае. Съ това вложите доброто, разумността и справедливостта въ душата си, за да приложите Божиитъ закони. Тѣ сж законитъ на Битието. Тѣ сж лжчитъ на Слънцето,

за които постоянно трѣбва да благодарите. Има особени лъчи на Божията Любовъ, които подхранватъ и развиватъ ума. Има особени лъчи на Божията Любовъ, които подхранватъ сърдцето и го правятъ мощно. Има особени лъчи на Божията Любовъ, които хранятъ душата.

И като благодарите за всичко въ живота, ще влѣзете въ Царството на Любовта и ще бъдете блажени. А блаженството седи въ това, че Богъ ще се весели въ човѣка, и човѣкъ ще се радва и ще има вътрешенъ миръ.

* * *

Е.

Къмъ висшъ общественъ напредѣкъ

Свѣтътъ не може да се похвали, че е достигналъ до една голѣма степенъ на пълненъ общественъ животъ. Наистина, човѣчеството се е обособило въ групи, родове, племена и народи, има нѣщо кръвно и расово, което свързва разнитѣ обществени групировки, ала всѣка човѣшка единица си води все още напълно самостоенъ животъ, не само като биологическа сжщностъ, но и като обществена. Въ биологично отношение всѣки човѣкъ по отдѣлно трѣбва да задоволява своитѣ нужди, за да поддържа живота си. Въ обществено отношение, човѣкъ е оставенъ пакъ главно на своитѣ сили, самъ да се развива, за да стигне отъ малко дете до възрастенъ човѣкъ, „годенъ за живота“. Единствената обществена единица, която ефикасно подпомага човѣка, си остава все пакъ семейството. Има, наистина, благотворителни дружества, но тѣ не премахватъ общественитѣ недъзи. И ние казваме, че днешниятъ свѣтъ е великъ, че човѣчеството е постигнало голѣмъ социаленъ порядѣкъ, че хората благодарение на редица обществени мѣроприятия сж по-гарантирани въ своето сжществуване и пр.

Вѣрно е, има нѣщо въ днешния свѣтъ, което се отличава отъ миналитѣ епохи на свѣтовната история, но това едва ли е въ социално отношение. Безъ да отричаме голѣмитѣ благотворителни постижения на съвременнитѣ филантропи, безразлично дали тѣ сж отдѣлни лица, дружества или по-голѣми обществени единици, при единъ щателенъ анализъ ще видимъ, че социалнитѣ прояви на днешното време сж горедолу такива, каквито сж били и вчера. Може би съ малко по-голѣма, по-изпъкваща външна проява.

А що е общественъ животъ? — Едни мислятъ, че общественъ животъ е да създадешъ, колкото се може повече блага за хората. Въ сжщностъ, никой човѣкъ не е въ състояние да създаде блага. Най-важнитѣ блага, безъ които не може, ги създава природата. Човѣкъ въ стремежа си да осигури личното си сжществуване подпомага природата и всжщностъ я ограбва. Както и да е, блага, които природата ни дава, човѣкъ ги събира, ако сж храни, плодове; прави водопроводи и далекопроводи, ако се отнася до водоснабдяване, водонапояване, електрификация и пр.; вади ги изъ земята, ако се отнася до минерални богатства и ги поставя на разположение на фабрицитѣ, които ги преработватъ. И следъ всичко това, какво обществено значение иматъ всичкитѣ тѣзи блага? Природата ги е дала даромъ, хората влагатъ трудъ, докато станатъ тѣ годни за използване, а после ставатъ роби и

сжщества, какво остава за човѣка, който не е създалъ нищо. Човѣкъ трѣбва да следва Неговия примѣръ, вътрешно да стане слуга, за да служи на любовта. Сократъ е билъ метачъ въ Атина. Като го запитвали, защо мете, той отговарялъ: уча се да работя, да измета всичко нечисто въ себе си. Той искалъ да покаже, че човѣкъ може да бжде благодаренъ на всичко. Той доказалъ сжщо, че човѣкъ може да бжде благодаренъ и за лошата жена. Благодарение на Ксантипа, казалъ той, азъ станахъ философъ.

Ако благодарността не влѣзе въ сърдцето на човѣка, той не може да влѣзе въ Царството Божие. Благодарността води къмъ любовта. Само чрезъ благодарността може да се намѣри пътя къмъ любовта. Свѣтътъ, който сега се създава, е свѣтъ на любовта. Влѣзешъ ли въ този свѣтъ, любовта трѣбва да бжде твой съпътникъ. Всичко, каквото вършишъ, трѣбва да бжде продиктувано отъ любовта. И като срещнешъ единъ човѣкъ, възлюби Бога въ него и бжди готовъ да му служишъ.

Учете се да благодарите за всичко. И като ви обидятъ и като ви похвалятъ, еднакво благодарете. Не да благодарите механически, но съзнателно, като превръщате горчивината въ сладчина. Така ще дойдете до онази вътрешна дисциплина въ себе си, ще придобиете пълно самообладание и ще станете господари на себе си.

Сегашнитѣ хора страдатъ, защото не разбиратъ това, което става вътре въ свѣта. Тѣ иматъ само единъ външенъ погледъ за нѣщата, а вътрешенъ нѣматъ. Външно животътъ е улесненъ, но време е вече да се постави вътрешенъ редъ и порядъкъ да — се оправи вътрешниятъ животъ на хората. Божественото носи вътрешенъ редъ и порядъкъ въ всички хора, въ всички домове, общества и народи. Вътрешниятъ редъ ще направи хората радостни и весели. Всѣко лице ще бжде засмѣно. А радостта и веселието сж изразъ на благодарността. Затова благодарете за всѣка малка придобивка. Така тя нѣма да ви се отнеме.

Богъ ви съветва да благодарите за сиромашията и голотата, въ които се намирате. Само чрезъ благодарността ще се освободите отъ сиромашията. Като благодарите за всичко, което ви е дадено, вие сте богати. Който не може да благодари и постоянно роптае, е сиромасъ. Благодарността се крепи върху три нѣща: доброта, разумностъ и справедливостъ. Дето сж доброто, разумността и справедливостта, тамъ е любовта. А дето ги нѣма, тамъ е човѣшкиятъ, временниятъ порядъкъ на нѣщата. Затова е казано въ Писанието: „Постоянно благодарете“.

Мнозина се запитватъ, въ какво да вѣрватъ, кое вѣруе е най-право. Не е въпросътъ въ това. Всѣки трѣбва да се запита, благодари ли за всичко, което му е дадено. Ако всички хора благодарятъ за това, което Богъ имъ е далъ, тѣ ще се разбератъ. Тѣхното вѣруе е право. Тѣ вѣрватъ въ единъ и сжщъ Богъ. Ако хората постоянно благодарятъ, много нѣща ще имъ се дадатъ и много тайни ще имъ се откриятъ. Държатъ ли, обаче, само една неблагодарностъ въ сърдцето си, тѣ сами се спъватъ. Бждете благодарни на всичко, за да ви се даде онова, отъ което душата ви се нуждае. Съ това вложите доброто, разумността и справедливостта въ душата си, за да приложите Божии закони. Тѣ сж законитѣ на Битието. Тѣ сж лжчитѣ на Слънцето,

за които постоянно трѣбва да благодарите. Има особени лъчи на Божията Любовъ, които подхранватъ и развиватъ ума. Има особени лъчи на Божията Любовъ, които подхранватъ сърдцето и го правятъ мощно. Има особени лъчи на Божията Любовъ, които хранятъ душата.

И като благодарите за всичко въ живота, ще влѣзете въ Царството на Любовта и ще бъдете блажени. А блаженството седи въ това, че Богъ ще се весели въ човѣка, и човѣкъ ще се радва и ще има вътрешенъ миръ.

* * *

Е.

Къмъ висшъ общественъ напредѣкъ

Свѣтътъ не може да се похвали, че е достигналъ до една голѣма степенъ на пълненъ общественъ животъ. Наистина, човѣчеството се е обособило въ групи, родове, племена и народи, има нѣщо крѣвно и расово, което свързва разнитѣ обществени групировки, ала всѣка човѣшка единица си води все още напълно самостоеенъ животъ, не само като биологическа сжщностъ, но и като обществена. Въ биологично отношение всѣки човѣкъ по отдѣлно трѣбва да задоволява своитѣ нужди, за да поддържа живота си. Въ обществено отношение, човѣкъ е оставенъ пакъ главно на своитѣ сили, самъ да се развива, за да стигне отъ малко дете до възрастенъ човѣкъ, „годенъ за живота“. Единствената обществена единица, която ефикасно подпомага човѣка, си остава все пакъ семейството. Има, наистина, благотворителни дружества, но тѣ не премахватъ общественитѣ недъзи. И ние казваме, че днешниятъ свѣтъ е великъ, че човѣчеството е постигнало голѣмъ социаленъ порядѣкъ, че хората благодарение на редица обществени мѣроприятия сж по-гарантирани въ своето сжществуване и пр.

Вѣрно е, има нѣщо въ днешния свѣтъ, което се отличава отъ миналитѣ епохи на свѣтовната история, но това едва ли е въ социално отношение. Безъ да отричаме голѣмитѣ благотворителни постижения на съвременнитѣ филантропи, безразлично дали тѣ сж отдѣлни лица, дружества или по-голѣми обществени единици, при единъ щателенъ анализъ ще видимъ, че социалнитѣ прояви на днешното време сж горедолу такива, каквито сж били и вчера. Може би съ малко по-голѣма, по-изпѣкваща външна проява.

А що е общественъ животъ? — Едни мислятъ, че общественъ животъ е да създадешъ, колкото се може повече блага за хората. Въ сжщностъ, никой човѣкъ не е въ състояние да създаде блага. Най-важнитѣ блага, безъ които не може, ги създава природата. Човѣкъ въ стремежа си да осигури личното си сжществуване подпомага природата и всжщностъ я ограбва. Както и да е, благата, които природата ни дава, човѣкъ ги събира, ако сж храни, плодове; прави водопроводи и далекопроводи, ако се отнася до водоснабдяване, водонапояване, електрификация и пр.; вади ги изъ земята, ако се отнася до минерални богатства и ги поставя на разположение на фабричитѣ, които ги преработватъ. И следъ всичко това, какво обществено значение иматъ всичкитѣ тѣзи блага? Природата ги е дала даромъ, хората влагатъ трудъ, докато станатъ тѣ годни за използуване, а после ставатъ роби и

зависими отъ тия блага. Отъ богатата ли? Не, но тѣ ставатъ роби и зависими отъ тия, които сж съумѣли да ги натрупатъ. Тѣ сж отдѣлни хора, а сжщо по-малки и по-голѣми обществени единици. Ето до кжде е стигналъ обществениятъ животъ по пѣтя на „сѣздаване блага“. Безъ съмнение, блага трѣбва да се сѣздаватъ. Природата ги е дала изобилно, ние трѣбва да ги използваме. Но не трѣбва да поддържаме чрезъ тѣхъ едно модерно обществено робство.

Тукъ лежи единъ отъ великитѣ принципи на новото учение, на новото човѣчество. — Всѣки има право свободно да се ползува отъ богатата на природата. Тѣ не сж и не бива да бждатъ обектъ на търгуване, спекула и заробване. Използуватъ ли се природнитѣ блага за такива цели, сѣздаватъ се всичкитѣ недоразумения, вражди и войни въ живота. Никакъвъ социаленъ напредѣкъ нѣма въ това, никакво различие отъ днешното време и миналитѣ времена на човѣшкото развитие. Новото човѣчество ще обедини минималния трудъ на всѣкиго, за да се ползува отъ богатата на природата. И човѣкъ щѣ ги има преизобилно, даромъ. Гарантиранъ по този начинъ отъ себеподобнитѣ, отъ обществото, човѣкъ ще използва свободното си време за своето духовно усъвършенствуване. А въ духовния стремежъ на всѣки единъ се крие истинскиятъ залогъ за единъ по-добъръ и по-сѣвършенъ общественъ животъ.

Други казватъ: обществениятъ животъ седи въ общественото подпомагане, въ грижата за другитѣ. Безусловно, това е една твърде висша форма на общественъ животъ. И е направено нѣщо въ тази посока. Трапезарии за беднитѣ деца, сиропиталища и пр. Лошото не е въ това, че е направено нѣщо и не е въ това, че не може да се направи за всички нуждаещи се. Лошото е въ това именно, че това сж частни прояви, безъ да бждатъ една социална мѣрка за добро и че тѣ се вършатъ въ повечето случаи механически, безъ да излизатъ изъ глѣбинитѣ на сърдцето, безъ да затрогнатъ никого — нито тѣзи, които проявяватъ благотворителността, нито тѣзи, които се ползуватъ отъ нея. Разбира се, ние ни най-малко не сме противъ благотворителността. Напротивъ, ние сме тъкмо за нея. Ние сме привърженици на всѣко добро, на всѣко милосърдие, които не шумятъ, които се вършатъ отъ глѣбинитѣ на сърдцето, съ любовъ и въ пълна тишина, споредъ Христовия принципъ — да не знае лѣвата рѣка, що прави дѣсната. Ние сме, освенъ това, за онова безвъзмездно правене на добро, при което не се търси нищо отъ тия, на които се прави нѣщо. Така трѣбва да работятъ отдѣлнитѣ единици, така трѣбва да работятъ обществата и държавнитѣ институции. Подобно добротворство и милосърдие заквасватъ другитѣ. Защото доброто, сторено въ мълчание и отъ сърдце, пробужда съзнанието на хората. И тѣ виждатъ, че сжществува любовъ между хората, че сжществува Космическа любовъ, която обикновено се нарича Богъ, тѣ виждатъ, че животътъ има смисълъ и значение. Такова съзнание и убеждение, което почива на любовта, промѣня цѣлия свѣтъ, Мѣркитѣ за добро, милосърдие и взаимопомощъ добиватъ друга свѣтлина. Тѣ се замѣстватъ съ най-висшата мѣрка, която включва всички — любовта заради единството, цѣлото, което свързва всички хора на земята. Такова едно съзнание разрешава и най-труднитѣ и най-голѣмитѣ международни въпроси, премахва всичкитѣ недоразумения между народитѣ, безъ да се пролива кръвъ. А какъ ще дойдатъ хората до това висшо съзнание и го приложатъ въ отношенията

между народитѣ, когато тѣ не сж се научили да го приложатъ въ малкитѣ случаи между човѣкъ и човѣкъ. Ето нашиятъ девизъ: Любовьта е основа на всѣко добро, на всѣко милосърдие и взаимопомощъ. Любовьта въ името на Цѣлото, което ни свързва. Затова Учителътъ казва: „Любовьта създава доброто и милосърдието“.

Има една форма, въ която съвременниятъ социаленъ животъ се изразява най-много. Обществото дава грижата си къмъ отдѣлнитѣ единици, а тѣ се отплащатъ чрезъ своя постояненъ дългъ къмъ обществото. Днесъ, можемъ да кажемъ, е епоха на дълга къмъ обществото. Днесъ е епоха, когато единицитѣ трѣбва да жертвуватъ всичко, дори живота си, за обществото, за нацията. Ние разбираме твърде добре дълга. Ние го разбираме по-добре, отколкото това, което той представя за маситѣ. За маситѣ това е нѣщо задължително, възъ основа изискванията на законитѣ на страната, обществени и морални норми. А за човѣка на новото, дългътъ е изразъ на дълбоко вътрешно съзнание и убеждение. То произлиза отъ любовта му къмъ Цѣлото. За такъвъ човѣкъ, не законътъ, не насилието и страхътъ събуждатъ чувството му за дългъ, а свободната воля, изразъ на неговото по-висше колективно социално съзнание.

Схващанията за общества сж много — твърде много. Голѣма частъ отъ тѣхъ ръководятъ съвременнитѣ общества, народи и държави. Като принципи, въ всичкитѣ тѣзи схващания има много хубави нѣща. Това, което не достига е, че тѣ не сж плътъ и кръвъ на всѣки човѣкъ, не сж обектъ на неговото пълно съзнание. Затова между общественицитѣ единици, които сж повече или по-малко изкуствени групировки, продиктувани отъ общитѣ интереси, съ изключение, отчасти, на семейството (и то днесъ не е онова естествено тѣло) и отдѣлнитѣ членове на общества — отдѣлнитѣ хора, сжествува пълна дисхармония. И тази дисхармония нѣма никога да се премахне по външнитѣ механически приоми на съвременния свѣтъ. Невъзможно е да се наложи едно какво и да е убеждение въ съзнанието на хората по външенъ начинъ. И никакво социално чувство и разбиране не се ражда тамъ, където личниятъ интересъ е поставенъ на най-високо мѣсто. Тука идватъ на помощъ методитѣ на новото учение. Тѣ събуждатъ въ човѣка, преди всичко, съзнанието за Цѣлото. Човѣкъ се чувствува разумно свързанъ съ това Цѣло, което е разумно и има живи отношения къмъ всичко. Съзнанието къмъ Цѣлото събужда въ човѣка социалното чувство, обичта къмъ другитѣ. А общественото чувство, което се крепи на любовта къмъ Козмичното Цѣло, ражда съзнанието и постоянната готовностъ за проява на дългъ, добро и взаимопомощъ. И когато това стане плътъ и вътрешенъ законъ въ всѣкиго, тогава общества и по-голѣмитѣ социални единици ще се измѣнятъ коренно. Тѣ ще заживѣятъ единъ цѣлостенъ животъ на вътрешна хармония и между отдѣлната единица и Цѣлото ще има пълно творческо единство. Това единство произтича отъ съзнанието, че любовта между отдѣлнитѣ единици е изразъ на любовта на Цѣлото къмъ всички.

Въ нашата любовъ къмъ това Цѣло, което ни обединява, се криятъ основитѣ на най-висшето съзнание за социаленъ напредѣкъ и добро за всички.

В. Пашовъ

Взаимоотношение между човѣкъ и Природа

„Праведниятъ и разумниятъ ще спасятъ свѣта отъ ударитъ на земетресенията и отъ ударитъ на сѣдбата“.

Учительтъ

Въ свѣта сѣществува една жива и практична наука, която е до стояние на високоиздигнатитъ синове на човѣчеството, но която е скрита отъ очитъ на невежитъ, отъ очитъ на децата. Тази жива практична наука, която е кръщавана съ различни имена презъ вѣковетъ, която бихъ нарекълъ наука на посветенитъ, на гениитъ и светиитъ, познава снази зависимостъ, която сѣществува между живота на Природата и живота на човѣка и човѣчеството.

За тази наука на посветенитъ Природата е жива и разумна, и живота на човѣка и човѣчеството е въ тѣсна връзка и зависимостъ отъ живота на Природата. Човѣкътъ и човѣчеството сѣ само органи и системи въ голѣмия космиченъ организъмъ на Природата. И тѣзи органи и системи иматъ строго опредѣлени функции въ организма на Природата. И когато хората, поради невежеството си, станатъ причина за нарушаване правилната дейностъ на този организъмъ, тогазъ се явява реакция отъ страна на Природата, която реакция се изявява въ формата на земетресения, вулканическа дейностъ, наводнения, суша, градушки, епидемии и други болести, войни, голѣми зими и пр. въ зависимостъ отъ това, на коя природна енергия е нарушено равновесието. За онѣзи, които не познаватъ тази вътрешна зависимостъ между живота на човѣка и Природата, това ще се види много детско, наивно, суевѣрно, нѣщо невъзможно. То е невъзможно за онзи, който не знае да мисли, който не вижда нѣщата и не разбира законитъ на Битието. Но за онзи, който вижда и разбира законитъ на живота, които се проявяватъ въ живота и Природата, това е единъ фактъ. Достатъчно е да се проследи статистически живота на човѣка и човѣчеството въ връзка съ развитието на живота на Природата, за да се убедимъ въ истинността на горнитъ твърдения.

Какво представя животътъ самъ по себе си, не знаемъ, но знаемъ, че той се изявява въ проявления свѣтъ посредствомъ различни родове енергии, които обуславятъ всички жизнени процеси. Тѣй като човѣкътъ и човѣчеството сѣ части отъ космичния организъмъ на Природата, то енергиитъ които функциониратъ въ нея, функциониратъ и въ човѣка и въ човѣчеството. И когато човѣкътъ и човѣчеството не живѣятъ по законитъ на разумния животъ, тѣ нарушаватъ правилното движение и правилния ритмусъ на космичнитъ енергии не само въ себе си, но и въ Природата, защото енергията е свързана и една и сѣща; и тогава става подпушване и експлозия на енергията, които се изразяватъ като земетресения, бури, наводнения, градушки, войни, болести и пр. въ зависимостъ отъ това, кои енергии сѣ подпушени.

Първичната космична енергия въ проявлението си на земята се диференцира въ четири рода енергии, които окултиститъ наричатъ съ следнитъ имена — топлиненъ етеръ, свѣтлиненъ етеръ, химически етеръ и жизненъ етеръ. Значи, отъ това гледище етерътъ е състояние

на първичната енергия, и основа на всички енергии, които действуват въ сферата на земята. Като най-груба проява и изразъ на тѣзи четири рода енергии се явяватъ четиритѣ агрегатни състояния на материята — лѣжисто, което е свързано съ топлинния етеръ, газообразно — свързано съ свѣтлинния етеръ, течно — свързано съ химическия етеръ и твърдо — свързано съ жизнения етеръ. Древнитѣ алхимици и астролози сж наричали тѣзи енергии — огънь, въздухъ, вода и земя.

Когато хората злоупотрѣбятъ съ онѣзи енергии въ своя организъмъ, които сж свързани съ топлинния етеръ въ Природата, по такъвъ начинъ ги възпламеняватъ и тогава се явяватъ гнѣвътъ и войнитѣ въ живота на човѣка и човѣчеството и пожари, земетресения, вулкани, суша, и пр. въ природата, защото тази енергия избухва като динамитъ. Ако хората злоупотрѣбятъ съ енергиитѣ на химическия етеръ, които сж свързани съ специални функции въ живота на човѣка, тогава се явяватъ наводнения или суша и душевни и сърдечни заболявания у хората. Когато се наруши равновесието на свѣтлинния етеръ, тогава се явяватъ бури, циклони и умствени разстройства у хората. Понаже Природата не търпи нарушение на равновесието въ нейнитѣ процеси, затова, за да възстанови нарушеното равновесие, което е естествена последица на нашия неразуменъ животъ, явяватъ се войнитѣ, земетресенията и пр., които уравновесяватъ природната енергия и възстановяватъ равновесието въ живота. Учителътъ казва, напр., че войнитѣ до голѣма степенъ сж резултатъ отъ избиването на животнитѣ, отъ месоядството. При избиването на животнитѣ, енергията на тѣхния животъ отива въ пространството, отъ кждето действува на човѣшкитѣ мозъци именно въ онѣзи центрове на разрушението, които сж свързани съ низшитѣ енергии на живота. Тази енергия трѣбва да се изразходва, защото иначе ще произведе експлозия и разрушение въ живота на човѣка и човѣчеството. На всички е известно, че когато човѣкъ се разгнѣви и въ гнѣва си направи нѣкаква пакостъ — счупи нѣщо, бие нѣкого или работи — изразходва излишната енергия и утихва. Сжщото става и въ живота на човѣчеството и въ Природата — и тамъ подпушената енергия търси пътъ и начинъ за трансформиране.

Учителътъ казва: „Праведнитѣ, добритѣ и разумнитѣ хора ще спасятъ свѣта отъ земетресения и отъ ударитѣ на сѣдбата“. Това е намѣса на разумнитѣ сили на Природата, за да изправятъ нарушеното равновесие. Разумността, доброта и справедливостта ще станатъ живи трансформатори на тѣзи космични енергии, на които е нарушенъ правилния ритмусъ и по такъвъ начинъ ще се възстанови нарушеното равновесие на енергията, и така ще освободи човѣчеството отъ лошитѣ послѣдствия, които само си е създадо.

Тази идея е мѣчно разбираема за обикновения човѣкъ, който още не може да мисли правилно, но това е единъ фактъ. Окултната история ни разправя, че въ миналото човѣчеството на нѣколко пѣти е стигало до едно такова състояние въ развитието си, че е рискувало да бѣде затрупано подъ развалинитѣ, причинени отъ собствени-тѣ му глупости и невежество, но е било спасявано отъ праведнитѣ, добритѣ и разумнитѣ. Единъ отъ тѣзи праведни, добри и разумни бѣше Христосъ, за Когото се казва, че стана изкупителна жертва за човѣчеството. Казано е за Него, че е вземалъ върху себе си грѣхо-

ветъ на човѣчеството. Преведено на наученъ езикъ, това значи, че Той стана трансформаторъ на всички отрицателни енергии, които се бѣха набрали вследствие нарушението на космичния ритмусъ, които, като преминаха презъ Него, като презъ мощенъ акумуляторъ, се трансформираха и спасиха човѣчеството отъ земни катастрофи и органическо и психическо разрушаване. По такъвъ начинъ Той даде възможностъ на човѣчеството да продължи развитието си и да възстанови прекъснатата си връзка съ Бога. Безъ Него човѣчеството е било дошло до такова положение, че рискувало да загуби живота си. Въ още по-далечно минало въ още по-голямъ степенъ имаме сжщото нѣщо. И тогава на земята настанали такива трудни условия за живѣене, че по-голяма частъ отъ човѣчеството е буквално измрѣло. Останали сж да живѣятъ само най-издръжливитѣ — онѣзи, които сж се намирали подъ влиянието на Слънцето. Всички други били разрушени подъ ударитѣ на сждбата. А ударитѣ на сждбата — това сж реакции на разумната Природа, предизвикани отъ нарушение на правилния ритмусъ на космичната енергия. И тогава разумнитѣ сжщества, за да спасятъ човѣчеството и живота върху нашата планета, откъснали Луната и я поставили въ пространството като единъ грамаденъ всмукателъ и трансформаторъ на отрицателната енергия отъ земята.

Така че Луната има за задача да освобождава земята отъ всички отрицателни енергии, които се набиратъ върху нея, следствие неразумния животъ на хората. Тя ги изтегля отъ земята като една грамадна помпа и ги препраща въ космичното пространство, кждето разумнитѣ сжществъ ги трансформиратъ. Но въпрѣки този мощенъ космиченъ трансформаторъ, все оставатъ нетрансформирани енергии, които носятъ своитѣ послѣствия и предизвикватъ реакции, чрезъ които да бждатъ трансформирани и възстановенъ правилния ритмусъ на енергията. За да бждатъ избѣгнати тѣзи реакции, необходимо е разумността, доброта и справедливостта да станатъ живи принципи на човѣка, да станатъ знаме въ живота, за да може човѣкъ да влѣзе въ хармония съ космичния ритмусъ на Природата и да не нарушава нейнитѣ закони. Колкото повече разумни, добри и справедливи човѣци се намиратъ между човѣчеството, толкова повече неговата сждба се подобрява. Има единъ примѣръ въ Библията, кждето се казва, че Господъ пратилъ ангели да погубятъ Содомъ и Гоморъ, като имъ казалъ: Ако намѣрите 10 души праведни и добри хора въ тѣзи градове, пощадете ги. Но тѣ не намѣрили. И за днешния свѣтъ е сжщото. Ако не се намѣрятъ достатъчно разумни, добри и справедливи хора, които да послужатъ като трансформатори на отрицателнитѣ енергии за възстановяване на космичния ритмусъ, ние ще изпитаме върху си реакциитѣ на Природата подъ формата на земетресения и други природни бедствия и болести, за да се възстанови равновесието на енергията въ живота на Природата. Затова сж необходими разумностъ, доброта и справедливостъ, които ще ни свържатъ съ Любовта. А като ни свържатъ съ Любовта, това е вече пжтътъ на правилния, разуменъ и хармониченъ животъ, въ съгласие съ Великата Разумностъ, която направлява цѣлокупния животъ на Битието.

Тогава, като се запознаемъ съ Любовта, тя ще ни заведе при извора на вѣчния животъ и ще ни запознае съ Мъдростъта, която ще ни даде свѣтлина и знание да разбираме законитѣ и пжтищата, по

които се проявява животът; по такъв начин Мъдростта ще ни запознае с Истината, която ще ни даде свобода да можем свободно да се движим в космичното пространство, а не да живеем само в границите на нашия земен живот. Тогава ще видим и разберем онази дълбока връзка, която съществува между човъка и Природата и взаимните отношения, които съществуват между тях. Тогава ще видим, че животът на отделния човък и на цялото човчество е само част от цялостния живот на Природата.

Б. Боев.

Учителят върху проблемите на образованието

Създаването на новия тип човък — човкът на дейната любов — мисия на днешното училище

В миналия брой разгледахме любовта като възпитателен фактор, като най-благоприятна срѣда при всѣко възпитание и обучение. Но този въпрос има и по-дълбока страна. Любовта не е важна само като възпитателна срѣда. Мисията на днешното училище е да създаде новия тип човък — човкът на любовта. Тая мисия на днешното училище се основава на следното:

1. Тая мисия е в хармония с детската природа. Образованието трѣбва да се стреми към пълна проява на човъка, на истинската човшка природа. А именно чрез любовта той проявява своята истинска природа.

2. Любовта внася изобилен живот в човъка. Ето защо, личи на любовта внасят подеи в ума, чувствата и волята, събуждат добродетелите, дарбите и талантите. Когато детето е потопено в една любовна атмосфера, всички негови унаследени отрицателни черти, склонности, навици и пр. се претопяват, преобразяват и пречистват; умът, сърцето и волята вземат възходяще направление. Съ други думи, когато училището постигне своята мисия — да създаде човъка на любовта — то е вече осигурило благоприятното разрешение на всички други свои задачи.

* * *

Училището трѣбва да приеме споменатата мисия върху себе си. Това не е насилие върху детската природа, понеже любовта е най-естествената срѣда за детското развитие. Напротив, ако лишим детето от любовта, вършим насилие върху него, понеже го лишаваме от срѣдата, която е най-благоприятна за неговото развитие. Когато днешното училище осъзнае тая своя мисия, то ще създаде едно съвсем ново поколение. пропито от идеализъм, от възторг, от висш идеен живот — поколение на строители и работници за изграждане на новата култура.

За да изпълни тая своя мисия, училището трѣбва да обърне особено внимание върху методите за събуждане на дейната любов в детската душа. Тия методи трѣбва да се приложат в днешното училище. Любовта у детето не може да се събуди чрез морализи-

ране; последното дава материялът само на ума и паметта; то не може да раздвижи дълбоките сили на детската природа.

Кои сж методитѣ, съ които днешното училище може да създаде новия типъ човѣкъ — човѣкътъ на любовта?

Всички следващи методи, които иматъ за целъ да събудятъ дейната любовъ въ детето, могатъ да се резюмиратъ въ единъ единственъ принципъ: детето да не се приготвява за любовта, а да я живѣе. Това значи: практикуване любовта. Тя да бжде срѣда, атмосфера, въ която детето да расте. Къртицата е развила повече своитѣ предни крайници чрезъ тѣхната по-усилена дейность. Като е ровила постоянно прѣстѣта чрезъ тѣхъ, тѣ сж се развили значително. Тя не е имала случай да работи съ очигъ си, понеже е живѣла въ тъмнина подъ земята, и тѣ сж се атрофирали. Значи, всѣки органъ или способность се развива, като се употребява, като функционира. Този принципъ трѣбва да се приложи и за любовта.

Детето учи любовта чрезъ дейность. Това, което човѣкъ е опиталъ, ще го научи, а това, което не е опиталъ, и 20 пѣти да му се преподава, не може да го научи. Това важи и за любовта.

Тукъ ще кажемъ нѣколко думи за методитѣ, чрезъ които горниятъ общъ принципъ намира своето приложение:

1. Най важниятъ методъ си остава любовта на учителя къмъ ученика. Това е магическиятъ методъ, който отваря всички врати, води къмъ всички постижения. Тая любовъ ще събуди любовта на ученика къмъ учителя. Обаче единъ законъ на любовта гласи: Любовта къмъ едного преминава въ любовъ къмъ всички. Когато човѣкъ обикне нѣкого, тая любовъ тѣй го пречиства и повдига, че всички сжщества ставатъ за него близки и мили.

Любовта на детето къмъ учителя ще стане изходна точка за разширената любовъ къмъ всички. По този начинъ училищната атмосфера на любовта ще допринесе за създаване на новия типъ човѣкъ — човѣкътъ на любовта.

2. Презъ първия образователенъ периодъ — предучилищната възраст — това, което се прави отъ други около детето, трѣбва да е пропито отъ духа на любовта. Това развива любовта у детето. Ето защо, околнитѣ на детето не трѣбва да иматъ никакви действия, които противоречатъ на любовта, безразлично, дали тѣзи отрицателни прояви сж спрямо детето или спрямо други въ негово присѣствие. И въ двата случая действието е еднакво. Съ това се туря голѣма спѣнка за детското развитие. Това правило важи и за следващитѣ образователни периоди.

3. Презъ втория образователенъ периодъ — периодъ на първоначалното училище и прогимназията — лицата, които сж въ детската срѣда, трѣбва да сж образцови, че да събудятъ у детето чувство на благоговение спрямо тѣхъ. Благоговението води къмъ любовта.

4. Трудовиятъ принципъ трѣбва да бжде изходна точка на цѣлото обучение и възпитание, и то трудъ всрѣдъ природата, — отглеждане цвѣтя, зеленчуци, плодни дървета и пр. Този детски трудъ нѣма да бжде механиченъ. Детето ще ги отглежда съ любовъ.

Посаждането или поливането на едно цвѣте е практикуване на любовта, особено когато детето изхожда отъ съзнанието, че това сж разумни сжщества, които сж отзивчиви на неговата любовъ, че тѣ я разбиратъ и тя намира отгласъ въ тѣхъ. Сжщо така, когато детето

чисти пътека въ гората или изворъ отъ любовъ къмъ извора и къмъ хората и животнитъ, които ще се ползватъ отъ него, това е сжщо практикуване на любовта. Изобщо, трудътъ на детето всрѣдъ природата представлява прилагане на любовта къмъ растенията, къмъ хората и пр.

Отношението на детето къмъ едно дърво ще бжде отношение къмъ едно живо същество. Грижитъ, които ще проявява детето къмъ дървото или цвѣтето, ще наподобяватъ на грижитъ, които проявява майката къмъ своето дете. Детето ще има състрадание къмъ цвѣтята, които не сж полѣти и сж засъхнали. То ще разбира тѣхнитъ нужди, тѣхния езикъ. По този начинъ чрезъ тая работа на детето всрѣдъ природата се разцвѣтява у него дейната любовъ.

После любовта къмъ растението ще се разшири и къмъ хората. Който е внимателенъ къмъ едно цвѣте, ще бжде внимателенъ и къмъ хората. Това дете, което обикне цвѣтята, дърветата, ще обича и хората. Това дете, което тъпче или кжса цвѣтята или главитъ на мухитъ, измжчва птичкитъ и пр., утре ще бжде жестоко и грубо къмъ хората.

5. Децата ще работятъ една обща работа въ цвѣтната, зеленчукова и плодна градина. Всѣка обща работа сближава хората, развива у тѣхъ социални чувства, духъ на взаимомощъ, сътрудничество и солидарностъ. А всички тѣзи прояви сж качества на любовта. Ето единъ красивъ начинъ, по който трудовиятъ принципъ води къмъ любовта.

6. Чрезъ друга една обща работа може да се развие у децата любовта и социалното чувство. Това е дейността въ т. н. ученически дружества: на Червенъ кръстъ, въздържателно д-во, вегетарианско, туристическо, есперантско, стенографско и пр.

7. Учителтъ казва: „Истинското възпитание на децата седи въ превръщането на любовта въ милосърдие“. Ще приведа нѣколко примѣра: хранене птички, помагане въ кжщи на майката, напр. подаване дрешки на майката, когато пере.

Детето може да повдигне и привърже за прѣчка пречупеното цвѣтенце въ гората. Или може да привърже една слаба фиданка за колче, което да ѝ служи за подпора. Така у него се събуждатъ сили, чрезъ които то ще бжде готово да работи за една възвиш на цель въ бждеще. Учителтъ казва: „Човѣкътъ съ будно съзнание като мине презъ нѣкоя гора, ще знае, какво да прави. Той ще полѣе нѣколко дървета, ще изчисти нѣколко запушени извори, на нѣкои рѣки ще направи пътъ за минаване; като види едно паднало дете, ще се спре и ще го повдигне. Нѣкоя мушичка се дави; ще я извади. Тия методи могатъ да се приложатъ при възпитанието на детето“.

8. Приложение на правилото: Всѣки день да се прави по едно добро. Чрезъ разни приказки: примѣри, разкази и пр., учителтъ може да събуди у децата идеята тѣ по своя подбуда да почнатъ практикуването на това правило. Какъвъ интересъ и какъвъ възторгъ ще събуди това у децата. Това ще внесе разнообразие въ детския животъ. Единъ отъ начинитъ, по които учителтъ може да заинтересува ученицитъ съ тая идея е следния: той може да имъ каже, чо той или негови нѣкои познати иматъ за правило да правятъ всѣки день по едно добро. Това може да породѣ у децата желание сами да взематъ решение да го практикуватъ.

9. Общението съ природата води къмъ любовта. Това е единъ

отъ методитѣ за събуждането на любовта. Учителѣтъ казва: „Човѣкъ не може да се събуди за любовта, докато природата не оживѣе за него!“ Чрезъ трудовия принципъ, приложенъ въ училището, детето ще влѣзе въ интимно отношение съ природата. Това сливане съ великия животъ, който протича презъ нея, това възпитание чрезъ красотата на извори, цвѣтя, гори, полянки и пр. води къмъ любовта!

10. Музиката и паневритмията събуждатъ възвишеното у детето. Това е условие за проявата на любовта у детето. Любовта образува основата на божествената сжщина на човѣшкия духъ. Ето защо музиката и паневритмията представляватъ важно условие за създаване на новия типъ човѣкъ.

11. Не трѣбва да се практикуватъ игри, чрезъ които се развиватъ жестокость, грубость и пр. Напримѣръ, има една такава игра, която действува отрицателно: децата сж наредени въ кръгъ около заекъ и му говорятъ много работи. Около тѣхъ обикаля ловецъ, който най-после грѣмва и убива заека.

Да не се употребява и подигравателниятъ хуморъ. Нѣкога си въ нашата педагогическа литература се пишеше за баба „Цуцулана“. Тя се рисуваше въ смѣшенъ видъ: грозна, недѣгава, прегърбена и пр. Когато се разказва на децата за баба Цуцулана, тѣ се смѣятъ подигравателно. Но утре като видятъ една баба на улицата, пакъ ще се смѣятъ на нея, ще я подиграватъ и ще я нарекатъ „баба Цуцулана“. Ето защо на децата трѣбва да се дава винаги положителна храна за ума, сърдцето и волята. Има впечатлителни хора, които не могатъ да се очистятъ отъ кривитѣ, отрицателнитѣ, неморални образи. Ето защо разказването на децата на приказки и разкази съ такива образи има опасно действие. Вмѣсто да искаме да развеселимъ децата съ подигравателенъ фалшивъ хуморъ, нека да се стремимъ да събудимъ у тѣхъ добро разположение и радостъ по други начини: напримѣръ каква радостъ, веселие и добро разположение буди у децата учителѣтъ, който влиза въ класъ съ радостна усмивка! Той може да внесе радостъ въ детскитѣ сърдца и чрезъ своя тонъ или чрезъ нѣкоя пѣсень.

12. Вегетарианството, особено ако въ основата му седи една възвишена идея, води къмъ любовта.

13. Чрезъ подходящи приказки, разкази, легенди, въ които доброто се представя като красиво, безъ да се морализира, може да се действува за събуждането на любовта у децата. Могатъ да помагатъ за сжщото и биографиитѣ на бележити хора, които сж живѣли за другитѣ.

14. Въ третия образователенъ периодъ (гимназиялниятъ), освенъ горнитѣ методи, ще се приложи и идейниятъ животъ. Това е периодътъ на идеализма. Желанието на младежа да живѣе за единъ висвкъ идеалъ, това е вече проява, качество на любовта.

* * *

Тукъ сж изложени само нѣколко отъ методитѣ за развитието на любовта. Сжществуватъ още множество други методи, които могатъ да изхождатъ отъ дадения моментъ, отъ специфичнитѣ условия на училищния животъ по време и мѣсто. Всѣки най-малкъ подходящъ поводъ може да се използва за целта. Горното представлява само скици, за да се види, въ какъвъ духъ трѣбва да се работи. Въ това отношение учителѣтъ може да прояви свобода, творчество и инициатива,

Г. Драгановъ

Възможности за здравъ животъ

Старитѣ окултисти сж изразявали живота съ кржгъ, представлящъ змия, захапала своята опашка. Преведенъ на съвремененъ езикъ, тоя символъ би означавалъ: животътъ е движение.

Естествено, тамъ гдето има движение, ще има и вибриране. Това е приливътъ и отливътъ на слънчевитѣ енергии, които излизатъ отъ слънцето и се разпръсватъ по нашия космосъ. Тѣ сж изворъ на вѣчното движение на единъ неизчерпаемъ животъ, който живѣе самъ за себе си, незнаенъ за насъ хората въ неговия смисълъ и цели.

Онова, което е познато на хората, това е, че има едно вѣчно сществуващо движение, което Учителътъ опредѣля като проява на любовта, която представя една творческа, обновяваща сила (Беседа отъ 24 май 1942 г.)

А въ друга беседа отъ 30 августъ 1942 г. той казва: „Любовта дава животъ и движение“. Щомъ въ природата сществува сила, която движи, която твори и създава живота и която Учителътъ опредѣля като „Любовъ“, то, естествено, всѣки човѣшки животъ трѣбва да бжде насоченъ въ унисонъ съ тая творческа сила, за да възприеме благотворното ѣ влияние.

Ако човѣкъ не се движи въ хармония съ тая природна сила и направи отклонение, ще имаме противни резултати. Ще имаме заболявания, психични и физиологични разстройства.

За да ни бждатъ по-ясни горнитѣ мисли, нека спремъ за моментъ вниманието си върху психичното състояние на единъ художникъ или поетъ въ моментъ на вдѣхновение. Характерното въ случая у тѣхъ е едно повишено настроение. Тѣ сж жизнерадостни, енергични, доволни, като че ли цѣлиятъ свѣтъ е тѣхенъ, като че ли нищо не помрачава тѣхния животъ. Тѣ се вдѣхновяватъ отъ идеи и мисли, отпасащи се за всички хора, тѣ искатъ да кажатъ на хората всичко, каквото знаятъ за живота, за да имъ бждатъ полезни и да имъ покажатъ красивото въ него. Това става съ тѣхъ, защото сж докоснали творческитѣ сили на природата. Въ тѣхъ любовта се проявява.

Да вземемъ противоположни примѣри на тѣзи. Да разгледаме психическото състояние на единъ човѣкъ, който е извършилъ престѣпление. Извършилъ е кражба или е измамилъ нѣкого и го е ограбилъ. Неговото състояние е съвсемъ друго отъ това на единъ творчески настроенъ художникъ или поетъ. Той изживѣва единъ постоянненъ страхъ да не бжде заловенъ, да не бжде наказанъ. Поради това се страхува, укрива, бѣга и въ стремежа си да бжде укритъ, той извършва и други престѣпления. Неговото съзнание е тъмно, потиснато, душата му е неспокойна. За него всѣки новъ день е лошъ день, защото той трѣбва да се пази отъ преследванията на властта. У него нѣма спокойствие и миръ. Явява му се сърдцебиене. Заболява отъ задуха, явяватъ му се болки въ стомаха, нервната му система е разклатена и пр.

Отъ всичко гореказано можемъ да заключимъ, че, ако искаме да сме здрави, да сме бодри, да ни приниждатъ творческитѣ сили на

природата, ние трѣбва да насочваме живота си въ хармония съ законитѣ на природата и да живѣемъ така, както тя ни подсказва въ своето проявление, което, както казахме, е любовта като творчески принципъ на животъ. Да живѣемъ така, че винаги да проявяваме любовъ въ цѣлия свой животъ. Да не се подпушваме отъ нищо, което би накърнило нашето здраве.

Ако изпаднеме въ едно състояние на подпушване на нашитѣ мисли, чувства и желания, непременно ще имаме заболяване на тѣлото. Типиченъ примѣръ на подпушени мисли и чувства ни дава професоръ Фройдъ за госпожицата, която е получила телеграма, че сестра ѝ починала. Тя отива въ града, гдето сестра ѝ е умрѣла и като я вижда, си казва: „Ето случай да взема за мъжъ своя зетъ“. Въ тоя моментъ обаче въ нейното съзнание изпъкватъ моралнитѣ съображения, които отхвърлятъ тая мисль като неморална. Подтиска госпожицата своята мисль и желание за женитба съ зетя си, обаче се разболѣва. Излѣкуватъ я, но не могатъ да я излѣкуватъ. Повикватъ проф. Фройдъ и той чрезъ своя методъ на психоанализиране на изживяванията ѝ успѣва да я принуди да разкаже всичкитѣ си преживѣлици, включително и случката съ сестра ѝ. Отъ тоя моментъ започва и излѣкуването ѝ.

Въ това пѣма нищо чудно и невъзможно. Подтискащитѣ мисли и чувства, които е имала болната при откриването имъ сж били освободени отъ нейното съзнание и у нея настѣпва хармонично отнасяне къмъ живота и тя оздравѣва. Не напразно въ християнскитѣ църкви се практикува „изповѣдта“ като срѣдство за облекчаване на моралнитѣ страдания.

И проф. Фройдъ, следъ като е правилъ дълги наблюдения за подобни случаи, казва: „Всѣка подтискаща мисль или желание води не само до психично заболяване, но и до физиологично такова“. Може би тъкмо да предпази хората отъ подобно състояние, Учителътъ казва въ беседитѣ „Двата пѣтя“, въ „Качества и прояви на волята“: „Безъ разположение нищо не става“. Съ това той иска да каже: за да бъдемъ здрави, необходимо е да живѣемъ така, че да проявимъ най-добритѣ си мисли, чувства и желания, защото само по тоя начинъ ще се хармонизираме съ природата. Или както Учителътъ казва още въ споменатата беседа „Двата пѣтя“: „Ако хората се хармонизиратъ съ природата и пристѣпватъ къмъ нея съ искреностъ и постоянство, тя дава това, което имъ е нужно“.

Съвременнитѣ хора, обаче, отдаватъ малко внимание на мислитѣ и чувствата си. Тѣ ги третираатъ, като да сж безъ значение за живота. А това не е така. Отъ посоченитѣ по-горе примѣри ние виждаме, че тѣ иматъ своето значение за здравето на човѣка. Не сж рѣдки случаитѣ, когато ние срѣщаме хора болни отъ нерви, неспкойни, страдащи отъ сърдце, стомахъ и пр. Ако се проследи тѣхнитѣ животъ, ще се констатира, че тѣ сж нарушили съ нѣщо хармонията на своитѣ отношения съ творческитѣ сили на природата, затова и боледуватъ. И докато не възстановятъ тази хармония, тѣ не могатъ да бъдатъ здрави. Ето защо, искаме ли да бъдемъ здрави, винаги трѣбва да създаваме у себе си такива мисли и чувства, които биха ни създали импулъсъ за творчество и животъ.

п. м.

Още няколко особености на Нострадамусовата система

Последната глава на „Тайната на Нострадамуса“ отъ Пиобъ не носи сензационни разкрития. Коментаторътъ дава въ нея между друго две бележки върху характера на прочутата предсказателна система, които, обаче, сж, както всички бележки на тая тема, недоизяснени. Той прави освенъ това опитъ да прозре въ периода следъ 1927 г., т. е. следъ времето, когато е писана книгата.

Сега ще предадемъ споменатитъ бележки въ съкратенъ видъ, като оставяме предсказанието за следната статия, която вѣроятно ще приключи нашата серия.

Пиобъ започва съ единъ прегледъ на политическия животъ въ Франция следъ войната и констатира, че въ съчиненията на Нострадамуса се разглежда дейността на по-виднитъ френски държавници. При това авторътъ предпочиталъ да си служи повече съ езика на кулоаритъ, отколкото съ тоя на трибуната. Така, Клемансо е означенъ като „Стариятъ Шаронъ“ или „Тигърътъ“, Поанкаре — „Фениксъ“ Ерио — „отъ града, напояванъ отъ две рѣки“ — Лионъ (както се знае, Ерио бѣ току-речи несмѣняемъ кметъ на тоя градъ) и пр.

Разглеждайки смѣната на 5 финансови министри въ 8 месеца, която е била предсказана отъ Нострадамуса, коментаторътъ дава следнитъ пояснения:

„За да се узнае състава на единъ кабинетъ, трѣбва да се отнесемъ къмъ принципа, показанъ въ следния стихъ отъ четиристишието III 26: „Augurez creuz, elevez aruspices“

Касае се да се направи едно визиране съ теодолитъ споредъ „крѣста“ по географска дължина и ширина върху картата. Съ една дума, да се опредѣли точката на всѣки титуляръ на портфейлтъ. То е дълга и деликатна работа. Така се съставя тогава единъ чертежъ, аналогиченъ на оня, който означава простора на действие на Наполеона I (вж. „Ж. З.“ бр. 2/42 г.), но който не представлява за публиката сжия симболиченъ интересъ,

Нострадамусъ дава за щастие указания, продължава коментаторътъ, безъ които човѣкъ не би могълъ да направи нищо. Тия топографски указания не сж твърде загадъчни; тѣ изискватъ въ всѣки случай много размишление: тѣ се прилагатъ на прави, които трѣбва да се трасиратъ върху картата на Франция, тръгвайки отъ самата точка, дето се намира върху плана на Парижъ седалището на разглежданото министерство (вж. фиг. „Машината за управляване“ въ бр. 1/43 на „Ж. З.“). Но, би могло да се процедира съ приблизителностъ за единъ цѣлъ кабинетъ, като се вземе цѣлния Парижъ за централна точка върху една намалена карта.

Може да се направи и обратното при конституирането на едно правителство: познавайки парламентариститъ, които го съставятъ, и избирателнитъ окръзи, които тѣ представляватъ, трѣбва да се съедини избирателното седалище на тия последнитъ съ самия Парижъ, за да се състави една фигура, която после се проучва.

Като курioзъ и за изследователитѣ коментаторътъ два топографскитѣ указания, дадени въ Центуриитѣ за 6 френски министри на финанситѣ презъ зимата 1925—26 г.

Следъ това Пиобъ прави едно сравнително проучване на положението на планетитѣ Марсъ, Уранъ и Слънцето по време на парламентарнитѣ смущения, които станаха въ Франция презъ юний и юлий 1926 год.

Събитията, които създадоха министерскитѣ кризи, сж следнитѣ:

15. 6. — Оставка на Р. Пере и следъ това на цѣлия кабинетъ.	Марсъ е въ $0^0 19'$, т. е. тоя день влиза въ знака Овенъ, Уранъ е въ края на Риби, само на $43'$ отъ Овенъ и на $1^0 2'$ отъ Марсъ.
23. 6. — Кабинетъ Брианъ-Кайо	Марсъ е въ $5^0 46'$ отъ Овенъ, Уранъ само на $37'$ отъ върха на Овенъ, но на $6^0 23'$ отъ Марсъ. Отъ др. страна Слънцето миналия день е влѣзло въ знака Ракъ.*)
17. 7. — Падане на тоя кабинетъ	Марсъ е на $21^0 47'$, т. е. се е отдалечилъ още повече отъ Уранъ.
19. 7. — Кабинетъ Ерио,	Марсъ напредва съ още 1^0 , което го отдалечава малко повече и отъ Уранъ.
21. 7. — Падане на тоя кабинетъ	Марсъ е стигналъ $23^0 43'$ отъ Овенъ.
24. 7. — Кабинетъ Поанкаре, нареченъ на „националното единение“.	Марсъ достига $25^0 29'$ отъ Овенъ и отстои на $26^0 11'$ отъ Уранъ; а отъ месецъ Слънцето е изминало 30^0 и влиза сжция день въ знака Лъвъ.**)

Но — това е изключително важно — отъ 5. 7. Уранъ е станалъ ретрограденъ.

Планетата Уранъ, чиято звездна обиколка трае около 84 години, чрезъ своето видимо движение около Земята служи, споредъ Пиобъ, като стрелка, която бележи еволюцията на идеитѣ върху цифърблата на човѣчеството. Всичко става така, като че ли неговитѣ индукции даватъ на мозъцитѣ потикъ къмъ напредъка. Резултатътъ е, че, ако въ даденъ моментъ едно политическо събрание е поставено предъ тежки проблеми, чието отражение може да бжде свѣтвно, колективната душа на това събрание се стреми да имъ намѣри нови и смѣли решения, когато Уранъ напредва, и напротивъ, е готова да прави така нареченитѣ реакционни отстъпки (казано политически), когато Уранъ се връща (видимо) назадъ.

Това е цѣлата тайна на декретитѣ-закопи, отказани на кабинета Брианъ — Кайо и гласувани на Поанкаре.

Тия декрети-закопи бѣха предложени отъ правителството, когато Уранъ бѣ започналъ да се връща назадъ. Тѣ щѣха да бждатъ

*) И се намира въ дисхармониченъ аспектъ (квадратура) съ Уранъ и Марсъ (б. н.).

**) Слънцето е отминало кулминацията на квадратурата съ Марсъ и образува хармониченъ аспектъ (тригонъ) съ Уранъ (б. н.).

гласувани на Бриянъ и Кайо, ако тѣхниятъ кабинетъ бѣ съставенъ подъ сжщото влияние, но това не бѣ така. Уранъ се движеше на 23. 6. ясно къмъ нови идеи и до 5. 7. се приближаваше къмъ знака Овенъ, но тогава започва да се връща назадъ.

Следъ това, на 24. 7., когато Уранъ дохожда на 29° 18' отъ Риби—на сжщата позиция, на която се намираше въ навечерието на оставката на Р. Пере, ето че се съставя кабинетътъ Поанкаре върху базата на декретитъ-закопи.

Така че Камарата — Камарата на Картела — дава съгласието си на човѣка, когото бѣ побързала да катурне неотдавна за всичко това, което нѣколко дни по-рано тя отказваше на картелиста Кайо!

И пакъ Поанкаре стана председателъ на Кабинета, а Р. Пере — председателъ на Камарата!

Очудването, което произвело това развитие както въ чужбина, така и въ страната, порастнало още повече, когато се е видѣло, че отъ тогава Камарата е станала спокойна и мѣдра и финанситъ на страната — стабилизирани. Уранъ бѣ ретрограденъ! — пояснява Пиобъ.

Отъ 5. декемврий 1926 г. Уранъ не е вече ретрограденъ и дори отъ 31. мартъ 1927 г. той е влѣзълъ въ знака Овенъ, указание за съвършено нови идеи.

Но индукциитъ на планетата Марсъ обуславятъ начинитъ на дейността. Презъ юлий 1926 г. Марсъ индуцираше силно колективната душа на парламента да се вълнува и понеже Уранъ я подтикваше отъ друга страна къмъ новото, дойде до избухвания. Следъ декемврий 1926 г. Уранъ се стреми да поднови подобни идеи, но Марсъ, който първоначално, презъ октомврий и ноемврий, бѣ ретрограденъ, не е вече поставенъ по сжщия начинъ и неговата индукция дава търпелива и трудолюбива дейностъ — отъ дето спокойствието на кулоаритъ на Камарата и добрата воля на събранието.

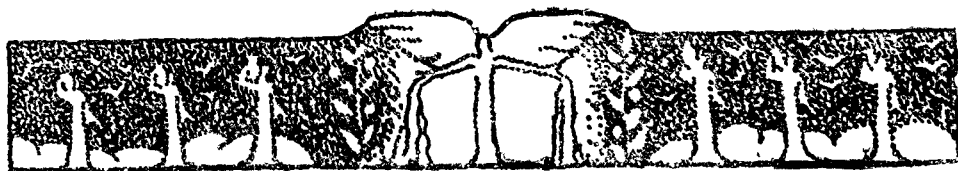
Това е на едро. Но, при такава материя трѣбва да се влѣзе въ подробности и това е твърде сложно. Преди всичко трѣбва да се държи смѣтка за самата стойностъ на една индукция, която и да е тя: касае се да се познава нейниятъ потенциалъ, нейната интензивностъ и нейното количество, и да се разсждава за всѣка индукция споредъ законитъ и принципитъ на физиката, изучавани, анализирани и познати отдавна. Но най-после трѣбва да се разбира, какъ единъ сборъ отъ частни воли образува една колективна воля.

Освенъ това, обикновено трѣбва да се държи смѣтка и за географското положение на мѣстото и личната ось на събранието.

Въ очевидния фактъ, че Уранъ влѣзе въ знака Овенъ на 31. мартъ 1927 г., всички техници признаватъ, че стрелката на еволюцията на идеитъ бележи нова ера. Но часътъ за това не е ударилъ веднага върху частния циферблатъ на всѣки народъ, нито на всѣки индивидъ.

За да стане промѣната пълна, трѣбва да се чака, щото общата индукция да предизвика както въ нацията, така и въ индивидитъ специални индукции: силитъ се разлагатъ, сжществува и принципътъ на инерцията.

Такъвъ е духътъ, съ който трѣбва да се пристъпи къмъ изучаването на детерминациитъ, които споредъ сложната система на Нострадамуса образуватъ „предсказания“, завършва Пиобъ.

ИЗЪ НАШИЯ ЖИВОТЪ

Боянъ Боевъ

Разговоръ съ Учителя на Изгрѣва

Стана въпросъ за пѣтя на човѣшкото развитие. Учителѣтъ каза:

— Бѣлата раса е доста прогресирала, каквото и да говоримъ. Новата раса, която иде, ще бжде още по-напреднала. Ще дойде единъ новъ порядѣкъ. Шестата раса иде вече. Тя ще превърже ранитѣ на бѣлата раса и ще ѝ покаже, че има другъ пѣтъ. Това сж новитѣ хора въ свѣта — съ пробудево съзнание. Строи се нѣщо хубаво въ свѣта, което хората не могатъ да си представятъ, какво ще бжде. Сега е завършване на една стара епоха. Въ човѣшкото съзнание става вече цѣлъ превратъ — става преминаване отъ състоянието на буба въ това на пеперуда. Сега иде една обща пролѣтъ — една духовна вълна, която ще засегне всички, само че тия, които сж по-будни, ще иматъ повече условия да напредватъ. Но всички ще придобиятъ нѣщо. Новото ще дойде, както пролѣтъта — за всички.

— Какви промѣни ще донесе новата епоха въ човѣшкото съзнание?

— Човѣкъ ще има по-широки разбирания за живота. Преди години единъ български писателъ и издателъ дойде единъ день при мене и ми каза: „Ще ви кажа нѣщо, но не го разправяйте. Мисля че съмъ умопобърканъ“. — Защо не се прегледашъ при лѣкаритѣ? — Защото не искамъ да го кажа на другитѣ, а само на васъ. Следъ обѣдъ си почивамъ и по едно време азъ съмъ въ срѣдата на стаята и виждамъ тѣлото си на кревата, легнало, съ затворени очи. Единъ стои задъ мене и ми говори: „Това си ти“. А пѣкъ азъ казвамъ: „Ако това съмъ азъ, тогава азъ, който гледамъ, кой съмъ?“ Онзи ме заведе при тѣлото и ме тури върху тоя, който лежеше на кревата, и азъ се събудихъ. — Казахъ му: Твоето духовно тѣло се е отдѣлило отъ физическото тѣло. Този, който е гледалъ, е билъ въ духовното тѣло. — Цѣла седмица не съмъ спалъ. Страхъ ме е, да не ми се случи пакъ. — Не бойте се. Нѣма да ви се случва често. Това се е случило, за да ви се покаже, че не сте тѣлото, а нѣщо друго.

Новата епоха носи по-дълбоко разбиране и на любовта. Днесъ хората търсятъ щастieto тамъ, дето то не е. То е въ Любовта! Безлюбието ражда смъртъта, а Любовта ражда живота. Тя даже измѣнява и човѣшкия гласъ. Кето обикнете, ще се развие и гласътъ ви. Много хора остаряватъ преждевременно отъ грижи и отъ неестествени тревоги. Всѣка тревога изкарва човѣка отъ нормалния пѣтъ.

— Какъ да не се тревожатъ?

— При физическата любов, когато нѣкой, когото обичашъ, ти говори лошо, ти си свиешъ веждитѣ. При духовната любов ти си отваряшъ очитѣ, чудишъ се. При най-високата любов на земята, при Божествената Любов, той ти говори, а пѣкъ тебъ ти е приятно, че слушашъ гласа му и не го упрѣквашъ въ нищо. При Любовта всичко е красиво. При нея нѣма никакви противоречия. Щомъ има нѣкое противоречие, това е извънъ Любовта.

Когато помагашъ, това е любов. Щомъ не помагашъ, това не е любов. Единъ графъ се влюбилъ въ една мома. Нейниятъ слуга сжщо билъ влюбенъ въ нея. Веднѣжъ трѣбвало да минатъ една рѣка. Слугата ги прекаралъ съ лодката презъ рѣката. Като излѣзли на брѣга, нападнали ги разбойници. Графътъ избѣгалъ, а слугата изгонилъ разбойниците. На другия день графътъ дошълъ ири момата, но тя му казала: „Втори пжтъ да не ви виждамъ“.

Въ всѣки човѣкъ има нѣщо хубаво, но да знаешъ, какъ да го извикашъ да се прояви. Когато учителътъ люби ученика, последниятъ винаги учи. Неговия предметъ ще учи. Когато учителътъ не обича, ученикътъ не учи толкова неговия предметъ.

— Има нѣкои естествено лениви.

— Вие не сте ги обикнали още! Да не виждате погрѣшкитѣ имъ!

Да обичашъ тѣзи, които те обичатъ, това е въ реда на нѣщата. А пѣкъ да обичашъ тѣзи, които не те обичатъ, тамъ е съвършенството. Да обичашъ този, който обича друго, тамъ е съвършенството. Ти помогни на една душа и остави на страна, дали те обича или не. Сега хората искатъ изключителната любов: този, когото тѣ обичатъ, да не го обичатъ други и той да не обича други. Това не е още Божествената Любов. Като обича човѣкъ, да не се интересува, дали го обичатъ. Защото, да обичашъ, това зависи отъ тебъ, а пѣкъ да те обичатъ, това не зависи отъ тебъ

Единъ день, когато хората се развиятъ, ще обуздаватъ всички инстинкти, които сжществуватъ у разнитѣ животни, и тогава ще разбератъ, въ какво седи Любовта.

При Божествената Любов човѣкъ чувствува и обича Великото Разумно Начало въ всички! Тогава чувствува подеъмъ и блаженство. Тогава небесниятъ животъ се отваря за него. Това състояние напредналиятъ човѣкъ може да опита нѣколко пжти въ живота си. Човѣкъ за да дойде до това, трѣбва да мине по-рано презъ много неблаго-приятни фази. Вземете една пеперуда: преди да се разхожда отъ цвѣтъ на цвѣтъ, тя е гжсеница и после влиза въ по-висшия животъ на пеперудата.

Всичко въ природата е проникнато отъ Любовта. Този, Когото обичашъ, е въ хлѣба, водата, въздуха и свѣтлината.

Сега трѣбва работа за новото, което иде!

Въ свѣтлината на Учителя

Ключътъ на Любовта отваря всичкитъ затвори — и тоя на самата смъртъ! Тогава идва Мъдростта, която свѣти и показва Пътя на Истината, която освобождава.

*

Коренитъ не се виждатъ и често дори никой не мисли за тѣхъ, като гледа дървото, но безъ тѣхъ то не може да съществува. Нѣкои сжщо тѣй гледатъ цѣлата природа, безъ да виждатъ коренитъ ѝ, които сж у Бога.

*

Едни държатъ златото въ себе си и се ползуватъ отъ еманацииѣ му; други го харчатъ за външни придобивки. И тогава, богати отвънъ, тѣ сж често бедни отвътре.

Малцина сж тия, които пазятъ дървото на своитъ способности, а раздаватъ само плодоветъ му. Повечето сж тия, които жертвуватъ вътрешнитъ качества за външнитъ преходни условия. За такива винаги животътъ се обезсмисля и слънцето потъмнява.

*

Има хора, които оставатъ при всички условия на особено мнение и последната дума искатъ да бжде тѣхна.

Има други, които поддържатъ различни мнения, но последната дума оставятъ на Бога и нея приематъ. Тѣ сж разбрали смисъла на живота: изпълнение волята Божия!

*

Яйцето съдържа условията на Козмоса въ себе си. Нѣкой може да го изяде и ще получи нѣщо, но онзи, който може да разбере процеситъ, чрезъ които масата вътре въ него се организира и дава начало и форми на животъ, ще проникне въ най-важнитъ закони на живота приroda.

*

Животътъ е като една екскурзия: ако вървишъ добре, другаритъ ти ще бждатъ сжщо като тебе — бодри, весели, добри. Ако вървишъ зле, ще изостанешъ назадъ и сжщо такива изостанали ще те заобиколятъ. И тогава мнозина се произнасятъ, че животътъ е лошъ. А то е, че поради темпа си, тѣ сж попаднали въ лошата страна на живота — всрѣдъ изостаналитъ!

*

Въ Козмоса има единъ законъ, който човѣцитъ не сж разбрали и поради това страдатъ.

Богъ, за да се прояви, се ограничава, а човѣкъ, за да се прояви, иска да се разшири — и се стълкновява съ Божественото.

Поради тоя процесъ, обратенъ на Божествения, човѣкъ се явява като Богупротивникъ и се стълкновява съ нѣщата. Това е основното противоречие на човѣка.

Д. Антонова

С Ъ Р Д Ц Е Т О

То тупа въ гърдитъ, говори безспиръ,
пулсира и пѣе и вѣчно тупти.
Съсъ ритъма вѣченъ на всички звезди
живѣе и пѣе: Обичай, люби!

Градина отъ свежи, уханни цвѣтя,
то пѣй на живота великъ пѣсенъта.
Тамъ слънцето грѣе и въ багри блести,
и изворътъ блика: Обичай, люби!

Не чувашъ ли въ него великия зовъ
за обичъ къмъ всички, за свѣтла любовъ?
Сърдце, съсъ сърдцата си свързано ти,
ти слънце въ слънцата, обичай, люби!

Въ симфония звездна ти тонъ си великъ,
ти звукъ си отъ пѣсень, ти чудно сърдце!
Богъ първи запѣ я, о, чувашъ ли ти?
Богъ пѣе въвъ тебе: Обичай, люби!

Усмивка изгрѣва на детски уста,
възкрѣсва тамъ образъ лжистъ въ красота.
Не си ли го спомняшъ? Къмъ тебе зове:
Родени сме ние въ безкрайно небе.

Видѣхме се първо срѣдъ златни слънца,
красиви, щастливи, на Бога деца.
Съсъ ритъма вѣченъ на всички звезди,
чуй, пѣе сърдцето: Обичай, люби!

Поеми въ проза

МАЙКАТА — ЗЕМЯ

Минавахъ край синура на зрѣща нива. Ти вдигна дѣсница и ми показа златистото море. Тихъ вѣтрецъ люшкаше зрѣлитѣ жита, тиха пѣсенъ се носѣше по лазурното небе. Класоветѣ бѣха високи, зърното бѣше тежко и сито. Добра ржка се е грижила за нивата. Навреме е било посѣто семето, навреме благодатниятъ дъждъ се е излѣлъ надъ нея и слънчевитѣ пратеници навреме я наситиха съ огнени струи. Богата жетва обещавахе нивата. Но и тя като всички ниви не бѣше пощадена нито отъ синия синчецъ, нито отъ модрата метличина, нито отъ аления макъ. Буйно растѣха тия хубави полски цвѣтя, ухаещи на волностъ и просторъ, отъ които ржката на девойката изплита чудна китка, но които трудолюбивиятъ селякъ не обича и не гледа съ добри очи, нарича ги плѣвели.

Ти прострѣ ржка пататѣкъ, кждето селянинътъ се мжчеше да изтрѣгне нѣколко упорити стрѣка. Какво искаше ти отъ менъ? Азъ обичамъ тѣзи цвѣтя. Не искай друго отъ менъ, поне сега! Свежи сж спомени ми на моитѣ детски дни, когато безумно съмъ обичала тѣзи дивни цвѣтя, всрѣдъ разлюлѣната нива. Азъ ги обичамъ до днесъ — синия синчецъ, модрата метличина и аления макъ. Азъ не знаа, какво искаше да видя презъ тая ранна сутринъ, но азъ видѣхъ, видѣхъ майката-земя, отъ чийто пазви излизатъ, наредъ съ всичкитѣ цвѣтя, които красятъ Божия свѣтъ, и плѣвелитѣ, които изсмукватъ храната на житния класъ и които селянинътъ не обича.

Азъ видѣхъ майката-земя, която съ еднаква грижа и обичъ препраща своитѣ сокове къмъ всичко живо, що расте по нейната снага. Майката-земя, която е щедра и добра къмъ всички твари, добри, или лоши. За нея и житниятъ класъ и упоритата метличина сж все деца, които растатъ по нейната снага. Тя е щедра и справедлива, майката-земя, която е приласкала най-свидната си рожба, предъ която е разтворила най-мждрата си книга.

КОЙ ДРУГЪ

Азъ слушахъ . . . Това не бѣше пѣсенъта на вѣтъра, нито романътъ на планинския потокъ; това не бѣше мелодия, отронена отъ ржката на великъ цигуларъ, нито поема, изпѣта отъ великъ поетъ. Това бѣше чудното видение на единъ простъ човѣкъ, хей отъ тамъ, отъ тучнитѣ нива.

Слушахъ странния разказъ и въ моето сърдце се разнесоха познати мелодии и очитѣ ми се изпълниха съ топла влага. Знаа, че той ми откри свидна тайна, но мога ли да я заключа въ моето сърдце и нейниятъ дивенъ чаръ да гали само моитѣ очи? . .

Той разказваше, азъ слушахъ:

— Той, Великиятъ, Неизвестниятъ държеше три класа въ Своята

дѣсница. Взе единия, погледна го, бѣше празенъ, подхвърли го надалечъ отъ Себе си. Взе втория, и той бѣше празенъ и него подхвърли надалечъ отъ Себе си. Най-после взе третия, той бѣше пълненъ и ситъ. Подхвърли го нагоре. Зърната за мигъ се прѣснаха, той разтвори мигомъ шепата си и хвана три отъ тѣхъ. А, азъ ни едно отъ тѣхъ, е, какъвъ човѣкъ съмъ азъ, зърната, велики добродѣтели сж тѣ . . . тѣжно завърши моя събратъ.

— Брате мой, — казахъ му азъ, — радвай се, че Той хвана три отъ зърната на пълния класъ! Кой въ нашата земя е увѣичанъ съ Великата Троица на безсмъртието? Кой Другъ въ нашата земя държи чашата на любовта, книгата на мъдростта и жезъла на истината, ако не Той, Неизвестниятъ, Великиятъ, Мощниятъ? Ахъ, брате мой, Кой другъ може да освободи свѣта отъ двата празни класа? Свѣтътъ се гърчи подъ ударитѣ на гордостта и жестокостта, радвай се, че Той освободи свѣта отъ тѣхъ.

Азъ чухъ най-хубавата пѣсень и моята ликуваща радостъ бликна като буенъ потокъ и разнесе вестта, че великиятъ часъ бѣше настѣпилъ въ свѣта. И не сѣтихъ скритата и дълбока скръбъ за това, че и азъ като моя събратъ не успѣхъ да хвана поне едно отъ пълнитѣ семена, за които отъ вѣкове копнѣя.

МОЯТА НАКОВАЛНЯ

Азъ зная, че въ мене текатъ две разнородни рѣки. Азъ зная, че въ менъ текатъ два различни живота. Азъ зная, че въ мене живѣятъ две различни души. Виждамъ всичко, което става въ менъ. Бележа съ черни писмена, различнитѣ мигове, които се редятъ въ менъ и виждамъ борбата на дветѣ стихии, които се състезаватъ въ менъ.

Днесъ се извисявамъ въ небеснитѣ простори и въ красотата на сияйното утро съзерцавамъ Величествения Ти образъ. Утре азъ ще се рѣя по прашнитѣ друмища и гжститѣ лесове. Моитѣ уморени нозе ще дирятъ отдихъ и моитѣ помръкнали зеници ще жадуватъ за синевата на небеснитѣ простори.

Край менъ пламти буйно огнище, край менъ искрятъ нажежени стѣрготини. Азъ съмъ арена, кждето се борятъ за надмощие две стихии и често азъ дира отдихъ въ тихо и спокойно пристанище.

Ти стоишъ край менъ съ чукъ въ ржка. Преди да го стоваришъ върху моята наковалня, кротко ме питашъ:

— Жадна ли си за свѣтина и огънь?

— Господи, не знаешъ ли, че цѣлъ животъ само за тѣхъ копнѣя!

— Тогава? . . .

— Тогава удрай върху моята нажежена наковалня. Нека край менъ пламти буйно огнище, нека изкрящиятъ дѣждъ ме обвие като огненъ облакъ, нека моитѣ копнѣещи зеници се наситятъ на свѣтящия дѣждъ и моето изжадняло сърдце се папои съ топлиѣ струи, които текатъ край менъ!

Какво значатъ моитѣ страдания и моята болка, предъ блѣска на стоманения Ти чукъ? . . .

Най-малката радостъ

Другарки мои, бѣше време, когато знаехъ, и всѣки, който не знаеше изпитваше оstriето на моя езикъ; бѣше време, когато бѣхъ силна, и скжпо струваше на слабия, който прекосваше пжтя ми. Имаше такива, които азъ обичахъ, и такива, които ме обичаха. На тѣзи, които обичахъ, давахъ щедро отъ богатото съкровище на душата си. Но никога изобилнитѣ жертви на тѣзи, които ме обичаха, не ми се виждаха достатѣчни за малкото внимание, което благоволявахъ да имъ дамъ.

Уви, другарки мои, тѣзи, на които давахъ, разграбиха и разпилѣха съкровищницата ми. Азъ пѣкъ се опивахъ отъ дароветѣ на тѣзи, които бѣха щедри къмъ менъ.

Другарки мои, така минаваха днитѣ ми; безъ жажда за възходъ и безъ възвишена цель, доволна отъ малкитѣ наслади, но никога не задоволена. Но когато силата ми отпадна и знанието, което имахъ, престана да ми служи, и когато сетното съкровище бѣше разпилѣно, азъ се пробудихъ отъ тоя сънъ. И скръбъ, безмѣрна скръбъ изпълни душата ми. Така пусто и безсмислено съмъ живѣла, че не намѣрихъ нищо ценно отъ моя животъ, което бихъ могла да задържа. Само сърдцето ми, измжчвано отъ невѣрността на другитѣ и измамата, се озлобяваше противъ тѣзи, които го опожариха, и противъ самата менъ поради сторенитѣ грѣшки. Въ тая борба, въ тая тежка борба, отъ която животътъ вѣхнѣше у мене, азъ чухъ гласа на Кроткия да ми говори: „Прощавай, защото отъ незнание го вършеха, прощавай и на себе си, надъ която съмъ прострѣлъ безпредѣлната си милость“.

На изтокъ розовитѣ прѣсти на зората сочеха идването на деня. Чезиѣха една следъ друга сѣнкитѣ, които дълбоката нощъ бѣше хвърлила върхъ раменетѣ на земята. Отправихъ тогава погледъ къмъ сърдцето си. И тамъ видѣхъ, какъ бледнѣха сетнитѣ сѣнки, които нощта, дълбоката нощъ на безлюбието бѣше хвърлила върхъ него. И въ оня мигъ, когато изчезна и сетната сѣнка, когато образи, нито на приятели, нито на неприатели не се възправяха вече между менъ и Него, сърдцето ми изпита топлината отъ първата милувка на любещата Му дланъ.

И сега, другарки мои, снела тежкия товаръ отъ сърдцето си, азъ изпитвамъ най-малката отъ радоститѣ, които Той е приготвилъ за тѣзи, надъ които е прострѣлъ безпредѣлната си милость.

Р. К.

Говори, говори, Учителю!

Както всички въ свѣта, и азъ лжкатушихъ изъ пжтекитѣ на живота, за да търся своя личеиъ, земенъ дѣлъ . . .

Търсихъ радостъ, пожънвахъ страдания, давахъ чистота, получавашъ наглостъ и лъжи . . .

И започнахъ да питамъ като слабо, ограбено дете, застанало предъ толкова горчиви измами:

— Кжде е смисълътъ на този жестокъ и грубъ животъ? Защо свѣтътъ е едно чуждо на живота на душата ми нѣщо? До кога ще е тази раздвоеностъ и мжчително разкъсване?! . . .

Така бѣ, до като чухъ Твоитѣ думи, Учителю!

Колкото по-тихо изричаше Ти Словото Си, толкова по-мощно То удряше върху ранитѣ въ сърдцето ми. Уплашихъ ли се отъ Силата Ти, та толкова се вълнувахъ и тръпнѣхъ, като Те слушахъ . . .

А потайниятъ гласъ въ душата ми пакъ зазвуча съ властна радостъ:

— Говори, говори, Учителю! . . .

Въ Словото Ти диша и милва топлина, която стапя скърбитѣ и възкресява радостта и Божествената чистота на душата. Ето защо съ стжки на свето довѣрие азъ правя крачка следъ крачка къмъ Тебе . . .

Въ сърдцето ми се заражда пѣсень и разтопява мжката отъ раздвоеностъ, а мрачните мисли сж подгонени като облаци отъ пролѣтенъ вѣтръ на ранина:

— Говори, говори, Учителю! . . .

Едно дълговѣчно, жадувано тържество се разлива въ менъ — Твоето малко дете. То не е вече така слабо между другитѣ въ свѣта. И не пита за смисъла. Мистичната Сила на кроткото Ти Слово постоянно ме подканя, обновява и вдъхновява, Твоето нестихващо Слово на Любовта. Въ Нейно име Ти стоишъ надъ насъ като свѣтълъ Водачъ, раздавашъ щедро благослова Си, за да ни слѣдешъ съ Пжтя, Истината и живота.

— Говори, говори, Учителю! . . .

Думитѣ Ти сж като Хлѣбъ за гладната ни душа, като Жива Вода за жадното ни сърдце.

Нѣма вече двойственостъ между душата ни и свѣта, между нейнитѣ стремежи и външната реалностъ.

Който познава Любовта —саможертвено ѝ служи съ пѣсень и усмивка . . .

Слушамъ Думитѣ Ти, Учителю, и ето, презъ най-дълбоката си горестъ, азъ Ти се усмихвамъ, изтривамъ сълзата отъ очитѣ си и дълбоко вдъхвамъ благословието на сладкитѣ Ти, възкресяващи Слова.

— Говори, говори, Учителю! . . .

Говори, Ти, Медоносна Уста, и ободрявай и дарявай ни съ светото си благословение!

Откривай ни все по-ярко Божественото Сияние на Христовата Любовь, която обгръща земята като Спасителенъ Поясъ и напиратъ пжтъ въ всѣко човѣшко сърдце. Всѣкиму Тя иска да даде безсмъртнитѣ си Дарове . . .

Говори, Ти, Апостоле на Любовта, за да ни възкресишъ като деца на Любовта, съячи на Истината и образъ свѣтълъ на Благостта!...

— Говори, говори, Учителю!...

Говори! И нека Твоятъ Говоръ стане свещенъ шепотъ въ нашитъ сърдца, божественъ шепотъ на самитъ ни сърдца, а ний ще слушаме, ще пазимъ и възпѣваме! Твоео Слово ни понася съ пѣсенната лекота нагоре и залюлява въ слънчевитъ люлки на Безкрайната Божия Свѣтлина. Все повече ни доближава до Мистичния Възелъ на нашата предвѣчна цель, която вече знаемъ.

S.

Изъ книгата на живата природа

Докосвамъ ли съ длани дебелията, набраздена кора на стария клонестъ джбъ, стоя ли облеганата о високия му непоклатимъ стволъ, слушамъ ли тихия шепотъ на листата му, азъ долавямъ все една и сжща безкрайно тиха и нѣжна мелодия. Знаятъ ли всички ония мои сестри и братя, залутани въ суетитъ и грижитъ на всѣки земенъ день, за какво ми разказва тя? Защото, разказва тази тиха мелодия! Нѣма струни по кората, нито ствола има кухня да резонира, и все пакъ многолѣтното, величествено дърво тихо пѣе и разказва. Отивала съмъ при него почти по всѣко време на годината. На пролѣтъ, когато първиятъ лазуръ по небето вече е събудилъ пжнкитъ на другитъ дървета; последни пжнкитъ на джба развиватъ розови, кждрави, меки като кадифе листенца, и за ржката е наслада да ги докосне. Една спокойна и съдържана радостъ излъчватъ тѣ. Отивала съмъ и презъ лѣто, когато свежо зеленитъ листа на великолепната му корона приканватъ въ сѣнката му за отмора. Тогава пѣснитъ на птичкитъ, що виятъ гнѣздъ въ клонетъ му, се сливатъ съ нестихващото жужене на рой насѣкоми. А на есень, когато очитъ не се уморяватъ да следятъ, какъ всѣки новъ день слага златисти и пурпурни петна по мантията на Балкана, азъ най-често съмъ спохождала стария великанъ. Бѣли, гжсти мъгли низко пълзятъ надъ земята, ситенъ дъждъ рѣми, азъ стоя облеганата о грамадния стволъ и слушамъ, какъ пѣсенъта на дъждовнитъ капки се слива съ шепота на листата и долавямъ познатата мелодия.

А когато буря заогъва съседнитъ дървета и като златенъ дъждъ листата имъ се ронятъ, ронятъ, азъ пакъ стоя довърчиво облеганата о стария вѣковенъ джбъ. А той едва забележимо леко се поклаща и ми шепне: „Търпение, търпение, дете, азъ въ бури се калихъ и растнахъ и знамъ, че сж преходни!“

Но азъ нарекохъ джба „моя мълчаливъ приятель“ отъ оня мигъ, когато сътихъ, какъ той умѣе да смири бурята въ едно човѣшко сърдце. Отивала съмъ не единъ пжтъ съ малка или голѣма буря въ сърдцето при него, при стария, клонестъ джбъ, стояла съмъ облеганата, загледана въ простора, заслушана и въ него и въ себе си, и тамъ въ глжбинитъ на това незнайно „себе“ съмъ долавяла да се прелива чудното спокойствие и търпение на стария великанъ.

Отъ джба азъ чухъ за пръвъ пжтъ тихата, величествена мелодия на търпението и пожелахъ да я науча.

Г. Тахчиевъ

Размишления по пжтя

Всѣка епоха се отличава съ едно вѣрую и методи за неговото реализиране въ живота и тѣ трѣбва да отговарятъ на нуждитъ и развитието на хората отъ тази епоха.

Истинското, право и навременно вѣрую отговаря на природнитѣ закони на развитието и то носи разцвѣтъ на личния, общественъ, духовенъ и материаленъ животъ, носи единение между хората и сплотяване на силитѣ за творчество.

Едно съвременно вѣрую, което отговаря на горнитѣ изисквания, трѣбва да има въ основата си идеята за Цѣлото т. е. всѣки човѣкъ е частъ отъ мировото Цѣло и той трѣбва да живѣе за интереситѣ на цѣлото; а цѣлото ще живѣе за него. Това е най-високото разбиране, до което е достигнало днешното човѣчество.

Идеята за Цѣлото е изворъ на сили и разцвѣтъ, а животътъ за цѣлото ни дава възможности да вкусимъ отъ една чиста радостъ, която малцина познаватъ и да живѣемъ съ своето съзнание въ единъ блаженъ свѣтъ на миръ, радостъ, красота и хармония.

* * *

Само чистото огледало отразява най-вѣрно реалността. Само чиститѣ сърдца, само свѣтлитѣ умове, само истиннолюбивитѣ хора проявяватъ Божественитѣ ценности чрезъ разнообразни таланти.

Цената на човѣка се опредѣля не само по неговитѣ дѣла, а най-вече по неговитѣ вътрешни отношения къмъ нѣщата, защото често човѣкъ върши добри дѣла механически или користоно.

Когато чрезъ чистота на мисли, чувства и постѣпки се свържемъ съ Бога въ насъ, започва единъ необикновено силенъ процесъ на разширяване на съзнанието, започва да се събужда въ насъ все-страненъ интересъ къмъ постигане на всичко красиво и добро.

При постигане връзката ни съ Бога нашето самсчуство се усилюва, чувството на малоценность се замѣня съ чувството на много-ценность.

Когато говоримъ за Бога, ние разбираме подъ това име една жива и разумна реалность, която всѣки човѣкъ може да опита тѣй, както опитва хлѣба и водата, тѣй както сж я опитали всички най-велики хора въ свѣта.

Ако твоето безвѣрие въ Бога не те прави щастливъ, здравъ, свободенъ и талантливъ, това показва, че не е този пжтътъ, по който трѣбва да вървишъ.

Ако вървашъ въ Бога и си нещастенъ, боленъ, беденъ, грозенъ, отчаянъ, това показва, че липсва нѣщо сжществено на твоята вѣра; тя е суевѣрие, а не жива вѣра въ живия Богъ. Вѣрата въ живия Богъ носи разцвѣтъ на тѣлото, сърдцето и ума.

За въ бждеще човѣкъ ще проявява своята жива вѣра въ Бога не съ думи, а съ живота си.

Отзиви, вести и книгописъ

Използуване електрическите трептения на човѣшката мисълъ като двигателно средство

Единъ отъ специалиститѣ на съвременната електродинамика Теръ Холъ изказва мнение, че въ бждеще електрическите централи нѣма да разпространяватъ енергията посредствомъ метални проводници, а направо чрезъ етера. Той се произнася още, че ще дойде день, когато ще могатъ да се използватъ електрическите трептения, които се образуватъ при мисленето на човѣка, за поставяне въ движение на моторитѣ. Тогава човѣкъ ще управлява автомобила си посрѣдствомъ своята мисълъ. Излъчваната отъ мисълъта енергия ще се приема отъ даденъ приемателъ и ще се предава на мотора, който ще се постави въ движение.

Предаваме тѣзи интересни схващания на голѣмия ученъ, за да изтъкнемъ и подчертаемъ, че това сж стари твърдения на окултизма, до които ученитъ едва сега идватъ. На окултизма е било винаги известно, че мисълъта е сила и че тази сила или енергия на мисълъта се предава въ лѣжиста форма. Известни сж на окултизма редицата действия на мисловната сила за лѣкуване на болни, за самолѣкуване, за предаване известни внушения на други отъ близко и презъ пространство и пр. Известно е използването силата на мисълъта отъ посветени адепти, йоги и Учители за лѣкуване, за движение на предмети, за противопоставяне срещу груба сила и дори за възкресяване мъртви. Учениятъ свѣтъ едва сега идва да схваща голѣмитѣ възможности на мисълъта като сила.

А за да има човѣкъ силна мисълъ, трѣбва да води чистъ животъ, да упражнява мисълъта си въ правота и сила. Единъ отъ методитѣ, наредъ съ чистия животъ и възвишенитѣ убеждения, е методътъ на дълбокото дишане. Чрезъ системно упражняване въ дълбоко дишане човѣкъ идва до правата и силна мисълъ.

Д-ръ Е. К.

Необикновенитѣ прояви на Мария Зилбертъ

Тя наскоро се пресели отвъдъ. Живѣеше въ Грацъ. Съ много факти ученитъ установиха у нея ясновидството. Още отъ дете тя е имала тая дарба. Можела е да вижда въ миналото и бждещото. Лѣкари и други учени, които сж я изследвали, оставали крайно зачудени отъ нейнитѣ способности. Била е изследвана и отъ мнозина професори. Тя е пропътувала по-важнитѣ европейски градове. Била е сжщо и въ Америка. Въ нейно присѣствие по нѣкога се чувало чукане по стенитѣ и предметитѣ се мѣстили отъ едно мѣсто на друго. Тѣзи явле-

ния сж ставали и посрѣдъ бѣлъ день. Когато въ края на 1937 год. тя е била посетена отъ единъ професоръ и неговия помощникъ, професорътъ констатира неабикновени прояви: когато Мария Зилбертъ влѣзла въ стаята, почнало да се чука по стенитѣ, и вазата сама се премѣстила отъ полицата на масата. Въ други случаи е било забелязано, какъ цигулката се мѣсти сама отъ едно мѣсто на друго.

Споредъ окултната наука тия сили, тия дарби, които е проявявала Мария Зилбертъ, ги притежава всѣки човѣкъ, само че тѣ у него сж въ потенциално, спешо състояние. Тия способности не сж нѣщо необикновено и неестествено. Сега се намираме въ началото на една епоха, когато тия дарби, тия спеши способности на човѣшката душа постепенно ще се пробуждатъ у хората, съ което постепенно ще се приближаваме къмъ една култура, когато всички ще иматъ това тѣй наречено отъ проф. Шарлъ Рише „шесто чувство“. Органитѣ на шестото чувство у човѣка днесъ сж въ такова състояние, въ каквото състояние сж пжлките на растението въ началото на пролѣтѣта.

Бждещето носи велики нѣща на човѣчеството, нови постижения, нови възможности, чрезъ които то ще разшири кржга на своитѣ познания и ще разбере по-добре своето мѣсто въ живата природа.

Възможно ли е съобщение между земята и други небесни тѣла

Много вестници писаха за страннитѣ звукове, заловени наскоро въ нѣкои радиостанции. Д-ръ Щернбергъ и проф. Берусбагъ твърдятъ, че тайнственитѣ звукове, които сж заловили, идатъ отъ далечни звезди — първиятъ твърди, че тѣ идатъ отъ звездата Вега, а споредъ втория тѣ идатъ изобщо отъ Млѣчния пжтъ, безъ да може да се опредѣли точно, отъ коя звезда идатъ. Маркони казва: „Допускайки, че звездитѣ сж населени съ разумни сжщества, подобни на насъ, азъ не виждамъ, защо да не можемъ да се сношаваме съ тѣхъ посредствомъ Херцови вълни. Хипотезата, че на другитѣ планети, на звезднитѣ свѣтове могатъ да живѣятъ сжщества, надарени съ разумъ, равенъ на нашия, се приема отъ всички. Дори логично е да се мисли, че има и други населени свѣтове, защото нелогично е, дори безсмислено е, да се смѣта, че въ цѣлата Вселена, кждето се движатъ милиарди звезди и планети, само земята, единъ отъ най-малките свѣтове, дава приютъ на одушевени и разумни сжщества“.

Златни капки, разкази и легенди отъ Йорданъ Ковачевъ, второ издание, стр. 170, цена 45 лв. Доставя се отъ книгоиздателство „Братство“ — гр. Севлиево.

Ковачевъ има живъ усѣтъ за новото, което иде. Той съ „Златни капки“ — съдържащъ 17 разкази —, както и съ всичките си други свои стихове, разкази и съ драмата си допринася за идването на новия день — день на просвѣтлената човѣшка душа.

Презъ читѣ на любовта, стихотворения отъ Велко Сжбевъ, стр. 80, цена 20 лв. Доставя се отъ книгоиздателство „Братство“ въ гр. Севлиево.

Препорччваме тия две книги на читателитѣ си.

L'IMAGE DU PARFAIT SOURIRE

Aujourd'hui on s'occupe surtout des imperfections de la vie. Est-il plus important de savoir combien de poussière le sculpteur fera sortir de quelque pierre ou quelle statue il en taillera! Il n'importe pas de savoir quels défauts il y a dans le monde — mais quelles vertus on y trouve.

Par le mot perfection, certaines personnes se représentent quelque chose d'inaccessible. Il y a des hommes qui peuvent d'une manière parfaite manifester la pitié, il y a des hommes qui peuvent d'une manière parfaite faire du bien dans le monde.

L'homme parfait travaille, celui qui n'est pas parfait fait des efforts, se donne de la peine mais celui qui vit dans le désordre se tourmente. L'homme parfait est content de tout. Rien ne lui manque, à lui! L'homme parfait a tout et encore un petit surplus, un excédent avec lequel il veut créer un nouveau monde.

Qu'est-ce que la vie, en quoi consiste-t-elle?

L'un se tourmente, l'autre est dans la joie; l'un pleure, l'autre est affligé; l'un meurt et un autre naît. Les manifestations de la vie ne sont pas la vie elle-même. On dit dans l'Evangile: „Et c'est cela la vie éternelle, de Te connaître Toi le Seul Vrai Dieu“.

Qu'il est difficile de connaître tout l'univers avec ses dix milliards de soleils et un nombre infini de planètes et de lunes — et combien de temps nous faut-il pour que nous arrivions à avoir une idée partielle de la vie.

On entend de même cette question: Qu'est-ce que Dieu! Quand viendra pour vous le temps de savoir qui est votre Père, vous Le connaîtrez. Tous se battent à présent et donnent d'autre part la solution de ce qu'est Dieu!

40 millions d'hommes naissent pendant l'année et il en meurt 35 millions. Qui prend soin de ces gens? Qui prend soin des animaux, des arbres, qui prend soin des herbes? Qui prend soin de toute la terre, du soleil, de Mars, de Saturne, de Vénus, de Mercure? Qui prend soin de tout?

La beauté de la vie est dans les grandes contradictions qui existent.

Le mal dans le monde est le principe créateur qui a eu la force de transformer la matière inerte dans la nature et d'en créer un monde. Vient ensuite le bien qui travaille sur le monde, afin d'y établir un ordre.

Ne cherchez pas l'amour comme amusement. L'amour n'est pas seulement un stimulant mais la plus haute nourriture fournie à l'homme. Sans l'amour on ne peut se procurer aucune nourriture. Sans l'amour on ne peut donner de nourriture ni au cœur, ni à l'âme, ni à l'esprit.

Le Christ porta Sa croix avec amour mais seulement jusqu'à mi-chemin. Il nous laissa la moitié des souffrances physiques; nous devons les porter nous-mêmes. Elles sont une bénédiction.

Les hommes ne veulent pleurer que le moins possible. Ils s'imaginent être charitables en allumant un cierge à Dieu, en donnant de temps à autre

une vieille chemise, une paire de vieux souliers ou deux, trois billets de banque en piteux état. Ils tâchent de s'en tirer à bon compte.

Pourquoi aimons-nous les choses ? Vous aimez un fruit, un livre pour leur contenu. Il est dit dans l'Écriture : „Tu as aimé la Vérité en l'homme“.

Dans la Vérité se trouvent encore deux autres éléments : l'amour et la sagesse

La Vérité est dans le monde ce qu'il y a de très puissant et ce par quoi Dieu se manifeste. Par essence, Dieu est Amour. Mais sans la Vérité il ne nous est pas possible de connaître Dieu. C'est dans la Vérité seulement que nous pouvons avoir une juste idée de l'Amour. Et le savoir sans la Vérité est pour nous quelque chose d'incompréhensible. Seulement la Vérité nous fait comprendre l'Amour. Nous ne comprenons la Sagesse que grâce à la Vérité.

Qu'est-ce que la Vérité ? Ce qui rend les choses compréhensibles dans le monde, ce qui les rend accessibles et applicables dans la vie. La Vérité est ce qui exprime la réalité même. Tous sont les cohéritiers de cette réalité.

La Vérité ne prête aucune attention à la forme extérieure des gens. Lorsque la Vérité trouve un charbon, elle en fait un diamant. Lorsque la Vérité trouve une pierre, elle la transforme en pierre précieuse. Lorsque la Vérité trouve un mort, elle le rappelle à la vie. Elle abolit les souffrances de celui qui souffre. Là où elle paraît La Vérité établit un bon ordre dans le monde. Notre monde sera organisé par la Vérité. Comment elle l'organisera ! Elle est seule à le savoir. Par conséquent tous ceux qui veulent avancer doivent aimer la Vérité. Comment aimerez-vous la Vérité ?

Si vous êtes agité, inquiet du fait d'avoir perdu quelque chose, du moment que vous apercevez la Vérité, vous oubliez toutes vos souffrances. Dès que la Vérité s'approche de vous tout ce qui est perdu reviendra. A quoi bon alors vous attrister et pleurer ? — Non seulement ce qui est perdu vous sera rendu, mais vous sera rendu au centuple.

Par conséquent, si vous aimez la Vérité, vous retrouverez tous vos objets perdus, vos sentiments délabrés seront rétablis, tout chez vous sera en bon état. Ceux qui ont de l'affection pour vous vous visiteront, et vous verrez tous ceux qui vous aiment. Si vous perdez la Vérité vous perdrez tout. Le monde restera non organisé.

Comment se représenter le manque d'amour ? — Comme un monde qui n'a aucune forme, aucune possibilité où les conditions manquent absolument.

Rappelez-vous cette loi :

Dieu qui veut nous aimer nous fera tout d'abord passer par l'épuration du feu. Et dans cette épuration nous souffrons. En nous épurant, il déposera en nous ce qu'il y a de plus beau en Lui. Il déposera la Vérité en l'homme. La Vérité ne peut se déposer en un être souillé. Nous ne voulons pas souffrir. Si nous souffrons notre vase, dans lequel on déposera la Vérité de la vie, sera d'une pureté parfaite.

Qu'est-ce que la Vérité ? — Dès que vous pensez à la Vérité, du moment que vous avez le cœur pur, vos chagrins disparaîtront instantanément. Si votre cœur n'est pas pur et que vous pensiez à la Vérité, vos chagrins vous resteront. Du moment que vos chagrins ne vous quittent pas, sachez qu'il y a en vous quelque impureté.

Nous existons grâce à l'affections que l'on a pour nous. Grâce à l'Amour dont Dieu nous entoure, Il nous regarde avec indulgence et nous sourit.

Nous vivons à présent dans les pires conditions, dans un monde où l'Amour n'est pas compris. Un tel Amour n'est pas à même de nous libérer.

La Vérité nous vient en aide afin de nous libérer de l'ancien esclavage du monde. Ce qui est intéressant pour nous, ce n'est pas de savoir comment le monde a été asservi, mais comment il sera libéré. Il n'est rien de plus beau pour l'homme que de vivre dans la Vérité. Il n'est rien de plus beau que de ne donner qu'un seul sens aux paroles ! Ce que vous dites ne doit avoir qu'une signification !

Si vous croyez en cela vous rajeunirez jusqu'à ce que vous deveniez des petits enfants. Quand on n'a pas d'amour en soi, on ne peut pas rajeunir. Que faut-il entendre par l'Amour ?

Aimer signifie donner naissance à la Vérité ; mais pour faire naître la Vérité on doit être épris. La chose essentielle est de s'éprendre de l'Amour et de donner naissance à la Vérité. Si vous faites naître la Vérité, elle vous donnera la possibilité de devenir un homme. Qui est un homme ?

On peut appeler homme celui qui s'est épris de l'Amour et est né de la Vérité après avoir été élevé par la Sagesse. Il est important dans le monde que nous ayons la conscience éveillée pour la Vérité, afin d'entrer en contact avec elle. Elle sera pour nous comme le soleil levant, ce qui veut dire que nous aurons toutes les possibilités et serons à même d'apprécier en notre intérieur ce que c'est que le monde Divin !

Il faut que nous soyons prêts pour le nouveau qui vient dans le monde. Le nouveau qui vient est l'immortalité.

Quelques saints s'étaient réunis dans l'intention de montrer comment chacun croyait en Dieu et comment il L'aimait. L'un d'eux déclara qu'il ne pouvait rien leur dire, mais il prit une pierre, la pressa fortement et de cette pierre sortit de l'eau par en bas, et par en haut du feu. Les autres n'avaient fait que raconter comment ils aimaient Dieu, mais quand ils pressèrent la pierre, il n'en sortit ni feu ni eau.

Si vous n'êtes pas en état de saisir une souffrance et en la pressant d'en faire sortir la joie d'en bas et la lumière d'en haut — vous êtes loin encore de la Vérité.

L'Ecriture dit : „Le Seigneur sera votre soleil“. Et nous devons être des soleils pour ceux qui souffrent et aller auprès d'eux et éclairer leur monde ! Il nous faut des soleils du nouvel Amour et de la Vérité de cette Vérité qui nous rendra libres et maîtres de la vie — et il faut que nous servions Dieu ainsi qu'il le désire.

Редакцията доставя книгѣтъ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)
отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

ЛЪКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТЪ ЛЖЧИ

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева

Открита е подписка за
СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИШНИНА
на сп. **ЖИТНО ЗЪРНО**
която почва отъ януарий 1943 година

Абонаментътъ остава пакъ 80 лева.

Редакцията на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ и за напредъ ще се стреми да дава на своитъ читатели подбрано четиво. Списанието разчита на подкрепата на своитъ абонати. Нека тѣ не само на време да платятъ абонамента си, а и да запишатъ всрѣдъ своитъ приятели и познати поне по още единъ абонатъ. Нека посѣятъ е **ЖИТНО ЗЪРНО**! Тѣхниятъ трудъ не ще отиде напразно

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за изграждане на единъ новъ мирогледъ, отъ който ще се роди бждещата култура на братството между човѣцитѣ. Ето защо, който разпространява списанието, спомага за разпространяване свѣтлината на Новитѣ идеи, които Свѣтътъ така обилно прѣска; спомага за изграждане на новия свѣтъ на справедливостъ и братство.

Всичко се изпраща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“
Пощенска кутия № 270 — София
Отг. Ред. Боянъ Д. Боевъ — Изгрѣвъ, София 13.

Суми се прашатъ чрезъ пощенска чекова сѣтка № 1597
Всѣка изпратена сума трѣбва да бжде придружавана
съ писмо.

Adresse de la revue occulte: „JITNO ZERNO“
Boite postale № 270
SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou 2 Doll.
